

உ

சி வ ம ய ம்.

பூதிருத்திராக்க தூஷண க ண் ட ந ம்.

இ ஃ து

தீநநேல்வேலிஜில்லா விநதுபட்டி

சிவாலயத்திருப்பணி

ஸ்ரீ உ ஸ்ரீ

விருதை - சிவஞானசுவாமிகளா
லியற்றப்பெற்றது.

இதில் மஹாமஹோத்தியாயர் ஸ்ரீமான் தியாகராஜ
தீக்ஷிதரவர்களியற்றிய விபூதிருத்திராக்ஷதாரண
நிருபணத்தின்மேற் பூர்வபக்ஷி எழுதிய
ஆக்ஷேபங்கள் கண்டிக்கப்பட் டுள்ளன.

ஷை வி. சிவஞான சுவாமிகளால்

சென்னை

ஊ. புஷ்பரதசெட்டி அண்டு

கம்பெனியாரால்

கலாரத்நாகரம் அச்சியந்திர சாலையில்

அச்சியற்றப்பெற்றது.

பூதிருத்திராக்க தூஷணகண்டநம்.

மஹா மஹோபாத்தியாயர் ஸ்ரீமான் தியாகராஜ
தீக்ஷிதரவர்க ளியற்றிய விபூதி ருத்திராஷ்டதாரண
நிருபண சங்கிரகம்.

விபூதிமகிமை (சுலோகம் - 2.)

சகலதருமங்களுக்கும் மூலம் வேதம். வேதம் துவிஜர்களுக்
கவசியம். அஃது அக்கிரிஹோத்தரத்தைப் பிரயோசனமாக
வுடையது. அதிற்கிடைப்பது பஸ்மம். * யாகம் தேவர்க்
கும் நரர்க்கும் பாவத்தை நசிக்கச்செய்து, சகலசுகம் லோகம்,
பரிசுத்தம் ஞானங்களைத்தரும். தூர்ப்பிராமணத்வம் (மூன்
று தலைமுறை சோமயாகம் விட்டதோடும்) அநாகிதாக்கினித்
வம் இவ்விரண்டு முப்பாதகங்கள். துவிஜன் யாசித்தாவது
எப்படியாவது அக்கிரியாதானத்தைச் செய்தலவசியம். இன்
றேல் நரகடைவன். அநாஹி தாக்ரித்வதோடும் நீக்கப்படா
விடில் சுத்திக்கும் சமஸ்கார மின்மையால் பாவவிருத்தியும்
அதனால் சுத்தாந்தக்கரண முண்டாகாமையும், அதனால் அநா
திபவசஞ்சித துரிதருபமல நிவிருத்தியடையாமையும், அதனால்
நிர்மல வேதார்த்தஞானம் பெறாமையும், அதனால் புருடார்த்த
சித்தியெய்தாமையு முண்டாம். ஆகலின் விசேடசுத்தான்மா
வான பிராமணன் அவசியம் பரமேச்சுரனைக்குறித்து யாகஞ்
செய்க. கருப்பாதான முதலிய 40 - சமஸ்காரங்களை யெய்

* தமிழ்மறை. திருஞா “வேதத்திலுள்ளது நீறு”

திய நிருமலாந்தக்கரணமுடைய புருடசிரேட்டனே பஸ்மமான் மிய முணருந்தகையனாவன். ஒளபாசனாதி அக்கிரியிற் பிறந்த பஸ்மம் ஞானசாதன மாவதால் * சிஷ்டராம் றரிக்கத்தக்க தாம். †

அக்கிரிஹோத்திரம் அவசியம் அஃதில்லாமை தோடம் என்று யஜுர்வேதம் வியாசர் கௌதமர் ஆரீதர் மாதவர் காருஷ்ண ஜிரி பிரஜாபதி வதிஷ்டர் யாக்கியவல்கியர் மிருதிகளிலும் ஆப ஸ்தம்பர் சூத்திரத்தும் பாரத்ததும் கூறப்பட்டுள்ளன. பஸ் மத்தின் தோற்றமும் தூய்மைத்தன்மையும் யஜுர்வேதத்து ரைக்கப் பட்டுள்ளன.

சுலோகம் - 3. 4. 5.

பஸ்மம் வேதத்தின் பயனான அக்கிரிஹோத்திரமுதலிய வற் றின் அக்கிரியிற் பிறப்பது. வேதமந்திரங்களாற் கூறப்பட்டு ளது. யாகங்களிலுண்டாந் தோடங்களைப்போக்கிச் ‡ சுத்தித ருந்தன்மைத்து ¶ பிரமம்போ லெல்லாந்தன்வடிவாகப் பெறு ந்தன்மைத்து = (மகாபஸ்மம்) § பசுக்களின் பாசத்தைக்கெ டுத்து ஞானத்தை விளக்குவதால் பாசபத விரதமென்றும் (சகலாச்சிரமங்களுக்கு மேலான பிர்மாநுபவத்தை யளிப்ப தால் அத்தியாச்சிரமமென்றும்) பெயர்பெறும். சத்தியம் தரு மம் நன்மைகளைப்போல முத்திவிருப்பினராலநுசரிக்கத் தக் கது. † பக்தர்களுக்கு இரக்ஷணம் மங்களம் சுத்தம் அடை யாளங்களின் பொருட்டாவது.

வேதம்போல அதர்வசிரசு தைத்திரீயம் ஜாபாலம் காலாக் கிரிருத்திரம் பாரதம் இராமாயணம் வாமனபுராணம் சூதசங்

திருநா. * “போதந்தருவது நீறு” † “புண்ணியர் பூசும் வெண்ணீறு” ‡ “புன்மைதவிர்ப்பது நீறு” ¶ “சுத்தமதாவது நீறு” § “மாலொடயனறியாதவண்ணமு முள்ளது நீறு” † “முனிவரணிவது நீறு”

கிதை வாமனுசாரியர் காரிகை பிரமோத்தர காண்டம் அரிவம்
சம் முதலியவைகளாலும் போதாயனர் நாரதர் வியாசர் சாதா
தபர் ஸ்ரீசங்கராசாரியர் மாதவாசாரியர் முதலியரானும் புக
ழ்ப்படுகின்றது. *

ப ஸ் ம ம்.

பஸ் என்ற பகுதியினடியாய்ப் பிறந்தது. அஃது வறுத்தல்
பிரகாசம் என்ற பொருள்களையுடையது. அவ் விருபொருள்க
ளில் பாவம் ரோகம் மாயாபாசங்களை வறுத்தலால் † பஸ்மம்
என்றும்.

(அவைகளைப்போக்கி) மெய்யறிவை விளக்குவதால் (பிரகா
சிக்கச்செய்வதால் பசிதம் என்றும் இருசொற்க ளுண்டா
யின. ‡

மெய்யறிவைப் பிரகாசிக்கச்செய்வதால் பஸ்மம் என்னப்படு
மென்பாருமுளர் § அன்றியும்.

ஐச்சுவரியத்தைக் கொடுப்பதால் ¶ பூதியென்றும், விக்கி
னங்களினின்று இரட்சிப்பதால் § இரட்சையென்றும் பெயர்
பெறும்.

பஸ்மம் சகலசுபகருமங்களிலும் இரட்சாபந்தனம் (கௌது
கபந்தம்) செய்யப்படுகின்றது. அஃது மங்களத்தையும் சுத்
தத்தையுந்தரும் பக்தசின்னம். +

சுலோகம் - 6.

பஸ்மத்தாற் செய்யுமேற் பூச்சுசுத்தியைத்தரும் ஆக்கிநே
யஸ்நாநம். (பிராமண குலத்துக்கு அக்கிரிதெய்வம் அதிற் பி
றப்பது பஸ்மம்) ஆக்கிநேயம் வாருணம் முதலிய ஒன்பது

* “தக்கோர்புகழ்வது நீறு” † “பாவமறுப்பது நீறு”

‡ “மதியைத்தருவது நீறு” ¶ “பாக்கியமாவது நீறு”

§ “அவலமறுப்பது நீறு” + “பத்திதருவது நீறு.”

ஸ்நானங்களில் மிருத்திகா ஸ்நானமும் ஒன்றாயிருக்கினும் அஃது துளசி வில்வம் முதலியவற்றின் அடிமண்ணுற்புரிவது. கோபீ சந்தனத்தாலன்று. கோபீ சந்தனதாரணம் தாய்மைதரும் ஸ்நானயோக்ய முடையதன்று.

சுலோகம் - 7.

கோபீசந் தோர்த்தவ புண்டரம் வேதத்திற் கூறப்படவே யில்லை ஆதலாலத்தாரணம் வைதீகமன்று. அதைக்கூறும் வாச தேவோப நிஷத்தும் கோபீசந்தனத்தின்மேல் பஸ்மதாரணஞ் செய்ய விதிப்பதால் டஸ்மரஹித கோபீசந்தனதாரணம் உபநிஷத்திற் கூறப்பட்டதுமன்று. ஸ்மிருதிசித்தமெனில் வேதத் தைத்தழுவாத ஸ்மிருதி வாக்கியம் பிரமாணமாகாது. அஃது கௌதம தருமசாஸ்திரத்திற் கூறப்பட்டது என்பது கற் பனை: அவர் சிவபக்தராயும் ஆசார சூத்திரத்தில் பிராயச் சித்தப் பிரகரணத்தில் அதர்வசிரசுருதியைக் கிரகித்து பஸ்ம தாரண மவசியம் செய்யத்தகுந்ததென்று நிரூபித்தவராயுமி ருப்பதாலும், கௌதம தரும சாஸ்திரமென்ற நூலுலகத்து வழங்கக் காணுமையாலும், ஆன்றோரொருவருமத் தருமசாஸ்திரத்தை யெங்குமெடுத்தாளக் காணுமையாலும், வேதவிரோதமாயிருப்பதாலும், கோபீசந்தன தாரணஞ்செய்யும் ஆஸ்திக சிரேஷ்டர் தொன்று தொட்டு கோபீசந்தனத்தின்மீது பஸ்மோத்தாளாநஞ் செய்தலையும், மாத்தியா நிகஸ்நாநஞ் செய்த பொழுதும் அமாவாசை முதலியவைகளிலும், பஸ்மத் திரி புண்டரதாரணஞ் செய்தலையும் சதாசாரமாக வநுட்டிக்கக் காண்டலாலும் என்க.

அங்ஙனம் கற்பனையான கௌதமதரும சாஸ்திரத்தில் “பற் பம்மயிர் உயிவராட்டி ஓடு அசுத்தம் (கபம்) களை மேலிராதே” என்றதில்மேல் என்றபதச்சேர்க்கையாலும், மேல் என்ற பதஞ்சேர்ந்தவிடத்து இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு ஏழாம் வேற்

றுமைப்பொருள் பாணினி விதித்திருப்பதாலும், “மடத்தை மேல் இருக்கிறீன்” என்பது “மடத்திலிருக்கின்றீன்” என்று பொருளாவதுபோல “பற்பம்மயிரீ உமிவராட்டி ஓடு அசுத் தங்களின் மேலிருக்காதே” என்றே பொருள்படும். இனி மேலிராதே என்பதற்குத் தொடாதே என்று பொருள்தொண்டு அசுத்தமான பற்பம்மயிரீ உமிவராட்டி ஓடுகளைத்தொடாதே என்பது பண்புத்தொகையெனில், பாணிரீய சூத்திரப் படி அமேத்தியம் என்ற விசேடணம் (அடை) விசேடியத்துக்கு முன்னிருக்கவேண்டும், அன்றியும், அமேத்யசப்தம் பஸ்மம் கேசம் முதலியவைகளுக்கு அடையாதலால் மேத்யபஸ்மம் முதலியவை குப்பையிலெறிந்த அடுப்புச்சாம்பல் (பஸ்மம்) கழித்தமயிரீ முதலியவைகளைக் காட்டிலும் வேறு என்றுணர்த்துகையால் பஸ்மப்பொதுவுக் கமேத்தியத்துவஞ் சித்தியாது. பஸ்மமுதல் ஓடுவரை அனைத்தும் அமேத்யமாதலால் அவை கட்குப் பேதமின்று “பேதந்தோன்றினால் உம் மைத்தொகையென்று பாணினி சொன்னார் என்று கூறியதுபொய் அங்ஙனம் பாணினிகூறுமையால். பாணினி “உம்மையின் அருத்தத்தில் உம்மைத் தொகைவரும்” என்று சூத்திரஞ் செய்திருக்கிறார்.

இனி பஸ்மம் என்றபதம் கேச சப்தத்தோடு கலந்திருப்பதால் அசுத்தம் என்னவுமேலாது “புண்யபாவம்” “இராமராவணர் யுத்தம்” முதலிய விடங்களில் உம்மைத் தொகையிருந்தும் சேர்ந்தபதத்தின் குற்றம் குற்றமல்லாத பதத்தைச் சாராமையால். இஃதால் “பஸ்மம் முதலியவைகளின் மேலிராதே” என்று ஒன்று சேர்த்துக்கூறியதாலும் அவைகள் ஒரு தன்மைத் தனவாகவாகாமை தெளிவு.

இனி நீலகடம் என்பதில் நீலம் என்ற விசேடணம் கடத்தினின்று பிரிக்கக்கூடாத குணமாதலால் நீலகடம் பண்புத்தொகை. பஸ்மம் மேத்யம் சுத்திக்குக் காரணமானது என்று வேதம் தைத்திரீய உபநிஷத்து அதர்வ சிரசு காலாக்கினி உரு

த்திரம் ஜாபாலம் முதலிய உபரிஷத்துக்களும் போதாயனரும் ஸ்மிருதிமுக்தாபலம் வாமனபுராணமும் நிருபிக்கின்றன. த் தகை பஸ்மத்தில் அமேத்யத்வங் கற்பிப்பது நியாயமற்ற தர்வாதமே. தேவர்களும் * இருடி சிரேட்டர்களும் † சிங் கேரி கும்பகோண ஆசாரியர் பரம்பரையிலும் ‡ மாதவா சாரியர் அப்பயதீக்ஷிதர் அவர்களும் அன்னவர் மூலபுருடர்க ளும் விபூதி உருத்திராக்ஷதாரணத்தை யதுட்டித்து வந்திருக் கின்றனர். அசுவத்த நாராயணசாஸ்திரிகளும் ஸ்ரீமத் சுயம் பிரகாச சரசுவதிசுவாமிகளிடம் “சுருதிக்கு மிருதிக்கும் விரோ தமுண்டானால் சுருதிதான் பலமுடையது” என்று “சாயங் காலத்தில் சலம்சேராத விபூதிபாவநாசஞ்செய்யும்” என்ற மிருதிவாக்கியம் “திரிசந்தியிலும் திரிபுண்டரம் தரிப்பவன் உருத்திரன்” என்ற காலாக்கிரி ருத்திரோப நிடதவாக்கியத்தின் முன்ஜீவியாதென்ற வுண்மையானு மிருதியின் அபலமோர்க.

இனி பஸ்மம் மேத்யம் (சுத்தமானது) தரிக்கத்தகுந்தது சுத்திக்குக் காரணமானது என்பதுபோல பிர்மஹத்தியின் பிராயச் சித்தாங்கமான கபாலதாரணத்திலும் தரிக்கத்தகுந் தன்மையும், சுத்திக்குக் காரணமாத்நன்மையும் இருப்பதால் அதிலும் மேத்யத்வத்தின் அதிவியாப்தியுண்டாம். தப்தசுரா பாகம் சுராபானதோட நிவிர்த்திசெய்து சுத்திக்குக் காரணமா வதால் அதிலும் மேத்யத்வ அதிவியாப்தியுண்டாம் எனில், பிர் மஹத்திசெய்தவனுக்கு 12-வருடம் அசுத்த கபாலதாரணம் சண்டாளன்போல் ஒதுங்கல் ஸ்தானம் ஆசனங்களினிங்குதல் அக்கினியிற் சுடப்படுதல் முதலியனவும்; சுராபானஞ் செய்தவ னுக்கு அவன் நேயர்வார்க்குங் காய்ச்சியுள்ளார் சாதலும்; குருபத்திரிகமனஞ் செய்தவனுக்கு ஸ்திரீரூபமான அக்கிரியா

* திருஞா “மேலுறை தேவர்கடங்கண் மெய்யது வெண் பொடி நீறு.” † “முனிவரணிவது நீறு.” ‡ “புண்ணியர் பூசும் வெண்ணீறு.”

கக்காச்சிய இருப்புப்பிரதிமையைத் தழுவிச்சாதலும் ; அததற் குரியதண்டனையும், பிராயச்சித்தமுமாகக் கூறப்படினும் அவை களாலுண்டாம் மாணமே சுத்திக்குக் காரணமாம்.

பிரம்ஹத்தி சுராபானம் குருபத்திரிகமனம் ஆதிமகா பாத கங்களுக்கு பஸ்மத்தை நிறையப்பூசிக்கொண்டுப் பஸ்மப்படுக் கையிற்படுத்து ஸ்ரீ உருத்திரத்தை ஜபித்தல் பிராயச்சித்தமாக அதிசலபமார்க்கங் கூறப்பட்டிருப்பதால் இலேசில் புனிதமாக் கும் பஸ்மம் தானே சுத்தியாயும் சுத்திக்குக்காரணமாயும், சுத் துக்களாலும் தேவராலும் சகலராலும் அவசியந் தரிக்கத்தக்க தாயும் உளது. ஆதலால்தானே சுத்தமல்லாததும் சுத்திக்குக் காரணமல்லாததும் ஆனகபாலதாரணதீகளில் மேத்யத்வ அதி வியாப்திகூறுவது அசங்கதம்.

இனி பஸ்மம் பரிசுத்தமானது ஆகாரஞ்செய்யத் தகாததோ டமுடைய அன்னம் பஸ்மம் சேருவதால் ஆகாரஞ்செய்யத் தகுந்ததாவதால், இஃது வாமனபுராணம் முதலிய வற்றி லோர்க்.

சுலோகம் - 8. 9. 10. 11.

ஆதலால் பஸ்மம் மேத்யம். அஃது சுத்தியாயும் சுத்திக்குக் காரணமாயும் சகலரானுந் தரிக்கத்தக்கதாயும் உளது என்ப தற்கு வேதம், வேதத்தைத்தழுவிய மிருதிகள் புராணங்கள் ஆன்றோர் வசனங்கள் அநுட்டானம் பிரமாணங்க ளாயின. வேதப் பிரமாணமில்லாத ஊர்த்தவ புண்டரத்தை உயர்ந்த தென்று சாத்திரஞானமில்லாத சமையற்காரர் ஊழியர் முத லியவர்களுக்குப்போதித்து வசப்படுத்தியது அரியாயம். அங் கனம் பிரமாணத்தை விரோதித்துப்பேசல் ஆத்திகருக்கழ கல்ல. தருமத்தைக்கூற லவசியமாதலிற்கூறினம். வேதமே சகல தருமங்களுக்கு மூலம். வேதத்துக்கு விரோதமான ஸ்மி ருதி வசனங்கள் பிரமாணமாகா.

விபூதிமகிமை முற்றிற்று.

உருத்திராக்கமகிமை.

(1) * பகவானுன காலாக்கிரி உருத்திரர்வாக்கியம் “திரிபுர சங்காரத்துக் காகக்கண்களை மூடியிருந்தனன். அவைகளினின்றும் கண்ணீர்த்துளிகள் விழுந்து பத்தர்களுக்கு அதுக்கிரகம் செய்யும்பொருட்டு உருத்திராக்க மரங்களாயின. உருத்திராக்கத்தின் நாமோச்சாரணத்தால் பத்துக் கோதானபலம். அஃதைத் தரிசித்தால் இருபது, தொட்டால் முப்பது கோதானபலம். தரித்தால் ஞாறு இலக்ககோடிபங்கும் தரித்துக் கொண்டு ஜபித்தால் ஆயிரம் இலக்ககோடிபங்கும் புண்ணியம். தாழ்ந்த உருத்திராக்கங்களைத் தரித்தாலும் மகாபலம். நெல்லிக்காய் இலந்தைப்பழம் கடலைப்பிரமாண முடையன முறையே உத்தம மத்திம அதமபலன்களுடையன. வெண்மை செம்மை பொன்மை கருமை நிறமரங்கள்முறையே பிராமணக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரசாதிகளாம். அவைகள் அவ்வச்சாதி யார் தரிக்கத்தக்கன. தாம்பிரநிறமும் அழகும் கேட்டியும் பருமனும் ழட்களோடு கூடியதும், ஆன உருத்திராக்கங்கள் தரிக்கத்தக்க மேன்மையானவை. புழுக்கடி வெட்டு உடைவு நோயுள்ளது முள்ளில்லாதது உருண்டையல்லாதது ஆன ஆறு குற்றங்களுள்ளன தள்ளத் தக்கன. பிறப்பிற் றவாரமுள்ளது உத்தமம். செய்யப்பட்டதுவாரமுள்ளது மத்திமம். ஒரேவிதமும் அழகும் கேட்டியும் பழுத்ததும் சமழகந்தையுடையதும் ஆனவை மட்டும் கயிற்றோடு சகலசரீரங்களிலும் தரிக்கத்தக்கன. உரைகல்லிற் றங்கிறி முள்ளது உத்தமம்” என்று பிரகத்ஜாபாலோப நிஷத்திற் கூறப்பட்டது.

(2) உருத்திராக்கங்களுக்கே வெண்மை முதலிய நிறங்களைக்கூறல் மரங்களின் நிறங்கள் கூறப்பட்டிருத்தலானும், வெ

* திருஞா, “புன்மைதவிர்ப்பது நீறு.”

ண்மை முதலிய வருண உருத்திராக்கங்கள் காணக்கிடையா
மையானும், தரிக்கத்தக்கன தாம்பிரவருணமும் உரைகல்லிற்
பொன்னிறமுள்ளனவும் என்று கூறப்படலானும், பொருந்தாது.
வெண்மையாதி வருண மரங்களின் உருத்திராக்கங்களை பிரா
மணர் முதலிய வருணத்தவர் தரிப்பது உசிதமெனினும், உருத்
திராக்கத்தில் வருணபேத மின்மையால் வேறுபிரித்துக் கிடை
ப்பதருமை யாகலின் “குணங்களுக்குக் குறைவு வந்தபோதி
னும் முக்கியத்தைக் கிரகிக்கவேண்டும்” என்ற நியாயத்தால்
கிடைத்ததைத் தரிக்கலாம்.

(3) உருத்திராக்ஷர் தரித்தால் இஷ்டசித்தியும் தரியாவிடில்
நரகமு முண்டாம். வைதிகமாகிய ஸ்நாநம் தானம் ஜபம் ஹோ
மம் வைசுவதேவம் தேவபூஜை பிராயச்சித்தம் சிராத்தம்
திஷ்டாகாலம் சந்தி முதலிய கருமங்கள் தவம் எக்கியம்களில்
ஏதேனும் ஒன்றை மோகத்தினால் உருத்திராக்ஷர் தரியாமல்
செய்கின்றவன் நரகத்தில் விழுவன். உருத்திராக்கர் தரியாமை
பாஷண்டர்களின் அடையாளம்.

(4) உருத்திராக்க மரக்காற்றினும் றுக்கப்பட்ட புற்களும்
புண்ணியலோகத்தை யடைகின்றன. உருத்திராக்க தாரணத்
தீர்ப் பாலியும் புனிதனாகின்றன. நாயும் பசுக்களும் உருத்
திரசாஸுப மடைகின்றன.

(5) மோக்க விருப்பமுடையார் சிகை சிரசு காது கண்டம்
மார்பு கைகளில் தாரணஞ்செய்க. பிரமாவிண்டு உருத்திரன்
அவர் லோகங்களை யடைந்தவர்கள், மற்றைய தேவர்கள் எல்ல
வரும் எப்பொழுதும் உருத்திராக்கத்தைப் பத்தியோடுதரிக்
கின்றனர். கூடஸ்தர்களான சகல கோத்திர இருடியரும்
அவர்வம்சத்தி லுற்பவித்தவர்களும் வைதீகர்களும், சுத்தர்க
ளான சகல முனிவர்களும் உருத்திராக்கதாரிகள். பலஜென்ம
புண்ணியத்தால் அதில் விருப்பமுண்டாம். பாலிகளுக் கதில்

பக்தியுண்டாகாது. விரலால் செபித்தால் ஒருகுணம், விரலி
றையால் எட்டு, சங்குமணியால் நூற்றெட்டு, புத்திரதீபத்
தால் முந்தூறு, தாமரைமணியால் ஆயிரம், படிமணியால்
முப்பதினாயிரம், தருப்பை முடிச்சால் கோடிகோடி, உருத்தி
ராக்கத்தால் செபித்தால் அளவற்ற பலமுண்டாம்.

(6) உருத்திராக்கம் தரிப்பவன் ஒருவனும் கொல்லப்படான்.
உலகிற் சுரர் அசுரர் மனிதர்களால் பரமசிவன்போல வணங்
கப்படுவன். எச்சி லுடையவனாயினும் பாதகியாயினும் புனித
னாவன். உருத்திராக்கம் போல் மண்ணைச் செய்துதரிக்கினும்
சிவலோகமடைவன். உருத்திராக்கதானத்தினு முயர்ந்ததான
மின்று. தரிப்பவன் வீட்டில் மங்களமுண்டாம். தரிப்பவ
னுக்கு அந்நங்கொடுப்பவன் உருத்திரலோகமடைவன்.

(7) உருத்திராக்க தாரணஞ்செய்யாத பிராமணன் புசித்
தும் அன்னம் நாய் மாமிசம் (ஆம்). மதுமாமிச பக்ஷணம் நீசத்
திரி சங்கமஞ்செய்பவனும் உருத்திராக்கதாரணத்தால் புனித
னாகிறான். சகலயாகம், தவம், தானம் வேதமோதல் தீர்த்த
யாத்திரை புராணசாத்திர படனம், இவைகளாலுண்டாம் பல
ன்களை உருத்திராக்கதாரணமொன்று லடைவன். உருத்திரா
க்கதாரணத்தோடு சாகிதவன் தூர்க்குணனாயிருந்தாலும் அசு
த்தனாயிருந்தாலும் புசிக்கத்தகாததைப் புசிக்கிதவனாயிருந்தா
லும், மிலேச்சனாயிருந்தாலும், சண்டாளனாயிருந்தாலும், பாவி
யாயிருந்தாலும், இருபத்தொரு தலைமுறையை உத்தாரணஞ்
செய்துகொண்டு சிவலோகத்தை யடைகின்றனன்.

(8) உருத்திராக்கம் சிரசு காது கண்டம் உச்சி உபவீதம்
புயம் மணிக்கட்டுகளிற் றரித்தால் முறையே கோடி, பத்துக்
கோடி, நூறுகோடி, ஆயிரங்கோடி, பதினாயிரங்கோடி, இலக்க
கோடி, அளவற்ற புண்ணியம். உருத்திராக்கதாரணஞ் செய்
துகொண்டு அற்புண்ணிய கருமஞ்செயினும் மகாபுண்ணிய

பலனையடைவன். உருத்திராக்கத்தில் பத்தியுள்ளவன் தரித்த வனாகிறான். அறிவில்லாதவனும் அத்தாரணத்தால் அச் சமையாற்கிடங்கில் விழுந்திறந்த கழுதையைப்போல் சிவலோகத்தை யடைவன். இதன்மகிமையைப் பத்தியில்லாதவனுக்கும் மூர்க்கனுக்கும் சொல்லற்க. மந்திர மின்றித்தரித்தால் உண்டாகின்ற பலன்களே கூறப்பட்டன. மந்திரத்தோடு தரிக்கில தன்மகிமை சொல்லமுடியாது. பிராமணன் எப்பொழுதும் உருத்திராக்கந்தரித்துக் சகல வைதீக கருமங்களுஞ் செய்க.

(9) உருத்திராக்கதாரி உருத்திராகவே யாகிறான். அவன் நிவித்தமானவற்றைப் பார்த்தாலும் கேட்டாலும் நினைத்தாலும் முகர்ந்தாலும் சாப்பிட்டாலும் பேசினாலும் செய்தாலும் அடைந்தாலும் (அவைகளாலுண்டாம்) சகல பாவங்களினின்றும் விடுபடுகின்றனன். அவன் புசித்தது குடித்தது முகர்ந்தது உருத்திரன் புசித்தது குடித்தது முகர்ந்ததாகின்றன. உருத்திராக்கதாரணத்தில் வெட்கமுடையவனுக்கு சம்சார நீக்கம் கிடையாது. அத் தாரணத்தைப் பரிசுசிப்பவன் உற்பத்தி கலப்பானது. உருத்திராக்கதாரியைக் கணப்படுத்தாதவன் நரகடைவன்.

(10) அத்தாரணத்தால் உருத்திரர் இருடிகள் பிரமன் தங்கள் பதவிகளை யடைந்தனர். சிராத்தத்தில் உருத்திராக்கதாரியைச் சந்தோஷிக்கச் செய்பவன் பிதிரலோக மடைவன். உருத்திராக்கதாரியின் பாததீர்த்தம் பருகுவோன் பாவநீங்கிச் சிவலோகமடைவன். ஜாபாலோப ரிஷத்து சிவஞான சித்திக்குச் சாதனம் * ஸ்ரீகாசி, சதருத்தரீயம், உத்தம சந்நியாசம் பஸ்மோத்தாளநம் திரிபுண்டரதாரணம், உருத்திராக்க தாரணம் சிவசப்தசெபம் சிவத்தியாநம் என்று கூறுகின்றது.

(1) திருஞா. * “போதந்தருவது நீறு.”

(11) சொர்னத்தாலாவது வெள்ளியினால்வது கட்டப்பட்ட உருத்திராக்கத்தைச் சிகை காதுகள் பூணூல் கை கண்டம் வயிறு இவைகளில் பஞ்சாங்கரம் பிரணவம் ஆன்மமந்திரங்களி லொன்றால் பத்தியோடு தரிக்கவேண்டும். அஃது சிவஞானத் துக்கடையாளம். சிகையிலிருக்கும் உருத்திராக்கம் பிரமம், காதுகளிலிருப்பன சிவம் சக்தி, பூணூலிலிருப்பன தேவர்கள் கைகளிலிருப்பன திக்குகள். கழுத்திலிருப்பன சரசுவதி அக் கிரிதேவன் ஆகப் பாவிக்கவேண்டும். சகலவருணத்தவர்க் கும் சகல ஆச்சிரமங்களிலும் உருத்திராக்கதாரணம் அவசியம். துவஜர் மந்திரத்தோடும் மற்றையர் அஃதின்றியும் தரிக் கத்தக்கது. திரிபுண்டரம் உத்தாளநங்களில் துவேஷம், உரு த்திராக்கம் தரியாமை ஞான முண்டாகாமைக்குக் காரணங் கள். * எந்தப் பிராமண சிரேட்டன் திரிபுண்டரத்தையும் உரு த்திராக்கத்தையும் தரித்தவனுக்கும் சுத்தனுக்கும் இருக்கீன் றனனே அவன் சிராத்தத்தில் பந்தியைச் சுத்தம் பண்ணுகி ன்றான். தேவர்களாலும் பூஜிக்கத்தக்கவன்.

(12) இவை பிரகத்ஜாபாலோபரிடதம் போலவே வாயுசங்கி தை புருடார்த்தப் பிரபோதம் காருடம் மானவம் பாத்மம் நார தீயம் பராசரம் காந்தம் வாசிட்டலைங்கம் சூதசங்கிதை முதலி யபுராணங்களாலும் வித்தரிக்கப்படுகின்றன. ஆர்நிகதிருதலோ காஷ்டியங்கூறுகின்றது. புராணம் பதினெண்வித்தைகளி லொ ன்றுதலாற் பிரமாணமே. வேதஞ் சகல தருமங்களுக்கும் மூலம், தனக்கு வேறு பிரமாணத்தை வேண்டாது தானே பிர மாணமாவது. புருடவசனங்கள் அதன்முன்னில்லா. இதிகாச புராணங்களால் வேதப்பொருள் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது.

* திருநா “வெண்ணீறணியாராகில் — பெருநோய் கண்மிக வலியப்பெயர்த்துஞ் செத்துப், பிறப்பதற்கே தொழிலாகி யிறக் கின்றாரே”

வேதத்தை விரோதிக்கும் மிருதி ஜீவிபாது. இவைகட்கு விரோதமாய் “பிராமணர்க்குத் தாமமைணி, சூத்திரர்களுக்கு உருத்திராக்கம்” என்று நாரதஸ்மிருதி “ஆதலால் பிராமணர்க்கு உருத்திராக்கமாகாது” என்று கற்பிப்பது ஜீவிபாது, ஜரபாலசுருதிக்கும் புராணங்களுக்கும் ஏனைய மிருதிகளுக்கும் பெரியர் அநுட்டானத்துக்கும் விரோதமா யிருப்பதால்.

தசோபநிடதம் ஸ்ரீசங்கராசாரியார் பாடிய மியற்றியதாம் பிரமாணமெனில் சுவேதாசுவதரோப நிடதத்துக்கும் அவர் பாடிய மியற்றி யிருக்கின்றனர், பதினொன்றைக் கொள்ளில் சகுனோபாசனை கைவல்யோப நிடதத்தை நீக்கி வில்லாமற் போம் (வாசுதேவோப நிடதத்தை நீக்கில் அடியோடு ஊர்த்தவபுண்டரமில்லாமற்போம்) ஆதலால் பிரமத்தை யறிவிக்கும் வேதத்தன்மையுள்ள வேதத்தை யநுசரித்த உபநிடத மனைத்தும் பிரமாணமே. வேதம் அதைத்தழுவிய உபநிடதங்கள் புராணங்கள் மிருதிகள் இதிகாசங்களால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பஸ்ம உருத்திராக்கம் பிராம்மணராதியரற்றாரணஞ் செய் யத்தக்கன வென்பது சித்தாந்தம்.

பூதிருத்திராக்க தூஷணகண்டநம்.

நூ ல்.

இங்ஙனம் ஸ்ரீமான் தீக்ஷிதரவர்கள் பல சுருதிப்பிரமாணங்களானும் நன்னியாயங்களானும் நிரூபித்ததின் மேலும் அவை தீக்கோபீகர் தோர்த்தவ புண்டரத்துக்குப் போலி நியாயங்களால் மேன்மைகூற வெழுந்தவர்பாற் பயின்றவவர் சீடர் சில போலி யாக்ஷேபங்க ளெழுப்பினர். அவைமதிக்கத்தகாத வெற்றுரைகள் ஆதலிற் தீக்ஷிதரவர்கள் பொருட் படுத்தினர். அறிவின்முதிர்ந்தாருங் கணித்திலர்: ஆயினும் ஆக்ஷேப மென்றபெ

யர் மாத்திரத்தால் அறிவிலார் மயங்காவண்ணம் அவசியமான சில வாசுஷபங்களை யெடுத்துப் பரிகரிப்பாம்.

பூர்வபக்கம் (1.)

“கலிரிஷித்தமான அக்கிரிஹோத்திரம்” “கலியில் 4400-வருடங்களின்மேல் அந்தணர் யாகாதி கன்மங்களையும் சந்நியாசத்தையும் ஆசரிக்கக் கூடாது” என்ற ஒரு வசனத்தை ஆதாரமாக ஸ்மிருதிவசனமென நவின்னு பிராமணர்க்கு அக்கிரிஹோத்திரம் விலக்கத்தக்கதென்றார்.

சித்தாந்தம்.

அவற்றில் “கலிரிஷித்தமான அக்கிரி ஹோத்திரம்” என்பதால் அக்கிரி ஹோத்திரம் கலியில் ரிஷித்தமென்று தீர்மானித்து, அஃதின்றாகவே அக்கிரிஹோத்திர பஸ்பமும் அதன் தாரணமும் இன்றும்: ஆகவே தமக்காதாரமாகக் கூடிய வாசுதேவோப ரிஷத்தின் “சுபிஹோது ஹஸநா - உஜுஷதக்ஷயபாசு” என்று கோபீசந்தனத்தின்மீது “அக்கிரிஹோத்திர பஸ்பமத்தால் உத்தூளநஞ் செய்க” என்ற வசனத்தை நமுவவிட்டு கோபீசந்தோர்த்தவ புண்டரத்தை மாத்திரம் நிலைப்படுத்திக் கொள்ள வெண்ணினார்.

அக்கிரி ஹோத்திரத்தை விடுக்கில் அநாஹிதாக்கி நித்வமென்னும் உபபாதக தோடஞ்சித்திக்கும்; அவ்வுப பாதகிக்கு யஜன யாஜன (யாகஞ் செயல் செய்வித்தல்) மான இரண்முகருமங்களாயினும். அவைகளின்றாகவே “சுபிஹோது ஹஸநாவெஹா:” “வேதங்கள் அக்கிரிஹோத்திரத்தைப் பிரயோசனமாக வுடையன” என்ற பாரதவசனப்படி பிரயோசன மின்மையால் வேதாத்யயந அத்யாபகருமங்களு (வேதம்ஓதல் ஓதுவித்தல்) நித்பலமாம். ஆகவே வேதங்கற்பாரும் கற்பிப்பாரு மின்றும் “வெஹோயஜுஷதக்ஷயபாசு” “தருமத்துக்கு மூலம்வேதம்” என்ற வசனத்துக்கு மறுதலையாய்த் தருமப்பிர விருத்தியின்றாய் ஆறு

கருமங்களும்ற்று அப்பிராமணராவர். அவைதிக வேறுதூல்களால் தானப் பிரதிக்கிரக கருமங்கள் உண்டாமென்று வாதிக்கினும் ஏனைநான்கு கருமங்களு மின்றாய் விப்பிரத்வஞ் சித்தியாமற் போம். “தருமத்துக்கு மூலம்வேதம்” வேதமுழுதுங் கூறுவதும் அதன்பயனும் அக்கிரிஹோத்தரம். புராணங்களும் இதிகாசங்களும், வியாசர் கௌதமர் ஆரீதர் மாதவர்காருஷ்ணஜிரி பிரஜாபதி வதிஷ்டர் பாக்கியவல்கியர் ஸ்மிருதிகளும், ஆபஸ்தம்ப சூத்திரமும் பல்விடங்களில் துவிஜனுக்கு அக்கிரிஹோத்திர மவசியமென்று கூறுகின்றன. பூர்வபட்சிக்குப் பிரமாணமாகிய வாசுதேவோப நிததமும் “ஸஸுவெயுஷெ யுராஜிதொஹவதி” என்று எக்கியங்களைப் புகழ்கின்றது.

(1) “யாவஜீவதிஹொத்ரும் ஜஹ்யாசு, யாவஜீவஹ்யஸுவகுணஹ ராஸாஹ்யாயஜெத”

வாஜசநேயசாகை.

(2) “யாவஜீவதிஹொத்ரும் ஜஹொதி”

(3) வீரஹவா னஷஷெவாநாம் யொஹிஜஹாஸயதெ”

(யஜுஸ்-சம்ஹிதை-காண்டம்-1. பிரச்சம்-5.)

(4) யஸுவிதாவி தாஜிஹொவாஸொஜிம் நவிஸெசஸவ்யாதாஜி”

(1) “ஆயுள்காறு மக்கிரிகோத்திரஞ் செய்வாயாக. ஆயுள்காறும், அமைபூரணமாச இட்டிகளை யஜிப்பாயாக”.

(2) “ஆயுள்காறும் அக்கிரிகோத்திரஞ் செய்கிறுன்”.

(3) “யாதொருவன் தேவர்களுக்குப் பிரயோசனமான அக்கிரியை விட்டு விடுகிறானே அவன் வீரஹத்தி செய்தவனல்லவா”?

(4) “எவன் பிதாஅல்லது பிதாமகனாவது சோமபானஞ் செய்யவில்லையோ அவன் விராத்தியன்”.

இவைமுதலிய பிரத்தியக்ஷ சுருதிகளும் கிரதுக்கள் செய்ய வேண்டிய அவசியத்தையும் விட்டவர்க் குண்டாம் தோடத் தையும் வற்புறுத்திக் கூறுகின்றன. *

வைதீகோத்தமர் அதுட்டானமு மிதுகாறு மங்ஙனமேயுளது. இவை யனைத்துக்கும் விரோதமாக “கலிரிஷித்தமான அக்கிரி ஹோத்தரம்” என்ற ஒரு ஸ்மிருதியின் கலிவிஷய அருத்தவாத வாக்கிய மொன்று பலம் பெறுமா? அந்த பிரபலசுருதி வசனங்களையும் ஸ்மிருதிகளையும் புராண இதிகாசங்களையும் தழுவாமலும் சிஷ்டாசார விரோதமாய் மிருப்பதால் அஃதுநிஷ்பலம். இவையன்றிப் பகவத்கீதையில் “சுருத திஷ்டிவிபுராணா”¹⁵ விப்பிரர்களுக்கு அக்கினியில்(தெய்வம்) இருக்கின்றது” என்றும் எக்கியம் அவசியஞ் செய்யத்தக்கது செய்யாவிடும் றோடமுண்டாம் என்றுங் கிருஷ்ணபிரா னருளிச் செய்திருக்கின்றனர். பாரதம் அசுவமேத பருவத்தில் “யஜநாய-ஃ-அஜாஸு-ஷ்டா”¹⁶ முதலிய சுலோகங்களால் “பிராமணர் பசுக்கள் பொன் வெள்ளி ஓடதி முதலியவைகள் எக்கியத்திற்காகவே சிருட்டிக்கப் பட்டன ஆகையால் அந்த எக்கியத்தைச் செய்யாவிட்டால் பாவஞ் சம்பவிக்கும்” என்று கூறப்படுகின்றது.

பாரதம் ஆநுசாசனபருவம்.

நாவியஜ ஸசிஷாநம், நாவியஜ ஸரோவியிஃ|

ஸவ-ஃ-ஸசி-ஷெஸா, ஷெவியஜ ஸசி ஹிதம்|

எக்கியத்துக் கொப்பானதானமில்லை எக்கியத்துக் கொப்பான கருமமில்லை. சகல கருமங்களின் முழுக்குறிப்பும் எக்கியமென்று முடிவுசெய்யப்பட்டிருக்கின்றது. என்று கூறுகின்றது.

* திரு - ஞா - “கற்றாங்கெரியோம்பிக் கலியைவாராமே செற்றார்வாழ்”.

அன்றியும் பூர்வபக்ஷிக் கங்கீகாரமானதும் “கௌவாராஸ்
ராஹுதாஃ” என்று கலியுகத்துக்கேன்று விசேடமாய்க் கூறப்
பட்ட பராசரஸ் மீருதியே ஆசாரகாண்டத்தில் எக்கியத்தை
விதிப்பதோடு பிராயச்சித்த காண்டத்தில்.

“சுநிகாய உவரிஹுஷ்டாஸ்யொய்யாவாஸ நவஜீபுதாஃ
வெஷ்யெவா நய்யநாஸவெஷ்யெஷாஸ்யுதாஃ”

“அக்கிரிகாரியத்தினின்று ஒழிந்தவர்களும் சந்தியாவந்தனம்
விட்டவர்களும் வேத மோதாதவர்களுமான சகலரும் சூத்
திரர் ஆகின்றனர்” என்று அக்கினிகாரியஞ் செய்யாத துவிஜர்
சூத்திர ராகின்றனர் என்று கூறுவதால் கலியுகத்திற் கூடா
தென்பது மொவ்வாது.

இனி இவ்வசனங்களை யுகாந்தரவிஷயமென்று போக்குக்
கூறவுமேலாது: அங்ஙனஞ் சுருதிகூறாமையானும், சுருதிக்கு
விரோதமாகிய மானுடவசனம் சுருதிவசனங்களுக்கு முந்நிலை
பெறாதாகையானும், அக்கினி ஹோத்தராதிக் கருமங்களை பிரா
மணர்க் கின்றியமையாக் கருமமாக அநந்த சுருதிவாக்கியங்
களுந் கோஷிப்பதாலும், சகலவேதோபரிடத ஸ்மிருதி புரா
ணங்களை யோதி யுணர்ந்த வைதீக சிரேஷ்டர் இதுகாறும்
அக்கினிஹோத்தர முதலிய சத்கருமங்கள் புரிதலும், சந்
நியாசம் பெறுதலும் அநுட்டானத் துண்மையானும், கலியுக
ஸ்மிருதியாகிய பராசரஸ்மிருதியே அக்கிரிஹோத்தரஞ் செய்
யாதவரைச் சூத்திரர் எனக் கூறுவதாலும், பிராமணர்க்கு
ரியஷ்ட்கருமா என்ற பெயர்க்கே விரோதமாவதாலும்.

இனி அவ்வாக்கியத்துக்குக் கதியாதெனில் முன்புகங்கள்
புண்ணியபுகங்கள், அவைகளில் எத்தகையரிய புண்ணியங்க
ளுஞ் செய்தல் சுலபமாம். கலியுகம் பாவயுகமாதலால் அத்த
கையுத்தம் புண்ணியகருமங்கள் செய்தலருமையென் றுணர்த்

துவான் கூறியதாம். அன்றேல் சுருதிவிரோத மாவதால் கற்பனையாம். இவையனைத்துக்கும் விரோதமாய்ப் பிராமணர்க்கு இன்றியமையாத முக்கிய கருமமாகிய அக்கிரி ஹோத்திராதி கருமங்களைத் தூஷித்து பிராமணத்துவத்துக்கும் ஆசைப்படுவது தன்நாயகனைக் கொன்றுவிட்டு மாங்கல்யாதியா பரணலங்காரத்தோடு சுமங்கலியாகவு மிருக்க விச்சித்தலையொக்கின்றது.

பூர்வபக்கம் (2.)

“கௌதமசூத்திரம் எல்லாவைதிக ஜநங்களாலும் அறுட்டிக்கப் படாவிட்டாலும் உத்தரதேசத்தார் அறுட்டிக்க எமது ஆசாரியர் உத்தரதேச யாத்திரைசெய்த காலத்துக்கண்டனர்? என்றனர்.

சித்தாந்தம்.

அந்தூல் வேதவிரோதமாயும் அநந்த ஸ்மிருதிகளுக்குச் சம்மதமல்லாததாயும், வைதீக சிரேஷ்டரால் அபரிக் கிரகமாயும் வழங்காத தூதனமாயும் இருப்பதாலும்; கௌதமர் சிவபக்தாக்ரேசரும், டஸ்மத்திரி புண்டரதாரியும் பிரசித்தமாய் வழங்கிவருமவர் சூத்திரம் 8 - வது அத்தியாயத்தில் பஸ்மோத் கிருஷ்டம் கூறும் அதர்வ சிரசுருதியைப் பாவநிவர்த்திக்காக ஜ்ஜபிக்கும் மந்திரமாகக் கணக்கிட்டவரு மாதலால் அவர் செய்தாரென்பது கற்பனை. அப்பிரசித்தமான அவைதீக கற்பனாலொன்றின் பலத்தைக்கொண்டு அநாசார மொன்றை நிலைப் படுத்துவதைக் காட்டிலும் பிரசித்தமும் உள்ளதும் சுருதி ஸ்மிருதியாதி அநந்த சாஸ்திர சம்மதமும் வைதீக சிஷ்டாசாரமுமான பஸ்மதாரணத்தை நிலைப்படுத்துவதில் எவ்வளவு நியாயபலமும் பிரமாண சகாயமு மிருக்குமென்பதைச் சிந்தித்துக் குணப்படுக.

பூர்வபக்கம் (3.)

“இராமதாரக மந்திரத்தைக் காசியிற் சங்கரன் ஜபிக்கிறார்” என்ற ராமதாபினி யுபநிடதம் “விண்ணுக்குச் சங்கரனுமே ரார்

பத்தன்” என்ற பூபாகவதம் ஆதிகிரந்தங்களைப் பரியாலோ
சிக்கில் சிவன் விஷ்ணுபக்தர்களுக்குட் சிறந்தவர் என்பது
திண்ணம். ஹரிபக்த சிகாமணியான சிவனுடைய பக்தர் கௌ
தமரானால் அவர் ஊர்த்தவபுண்டர தாரணத்தைப் புகழ்வது
அவர்கருத்திற் கிசைந்ததே” என்று வரைந்தனர்.

சித்தாந்தம்.

இவர் கூறுகிறபடி சிவன் விஷ்ணுபக்தரானால் சிவன்விண்டு
பக்தர் புண்டரத்தைத் தரிக்கவேண்டும், அங்ஙனம் சிவபிரான்
ஊர்த்தவ புண்டரத்தைத் தரித்திருப்பதாய் ஒரு தூலாலுங்
கேட்கப்படவில்லை. விண்டு சிவபிரானது பக்தர் என்பதற்கும்,
விண்டு பஸ்மத்திரி புண்டரந் தரித்திருப்பதற்கும், உமக்குப்
பிரமாணமாகிய.

இராமரகசியோபநிடதம்.

“ராஜௌஹிஜிஹிதஸவரௌ” “பஸ்மம் பூசப்பெற்ற
சுகல அங்கங்களையுடைய இராமனே”.

திருவாய்மொழி.

“கரியமேனிமிசைவெளியநீறுசிறிதேயிடும்
பெரியகோலத்தடங்கண்ணன்”

நான்காம்பத்து ஐந்தாந் திருவாய்மொழி-பாட்டு-6.

“உடையார்ந்தவாடையன்கண்டிகையனுடைநாணினன்
புடையார்பொன்னாலினன்பொன்முடியன்மற்றும்பல்கலன்”

பத்து-3. திரு-7. பாட்டு-4.

என்று விண்டுவுக்கே விபூதிஉருத்திராக்கதாரணத்தையும்.

திருவாய்மொழி.

“நீறுசெவ்வேயிடக்காணினெடுமாலடியாளன்றோடும்”

பத்து-4. திருவாய்-4. பா-7.

“தவளப்பொடிக்கொண்டுநீரிட்டிடுமின்தணியுமே”

“தணியும்பொழுதில்லைநீரணங்காடுதிரன்னைமீர்

பிணியுமொழிகின்றதில்லைப்பெருகுமிதுவல்லான்
மணியிலணிநிறமாயன்மமாணிநீறுகொண்டு
அணியமுயலின்மற்றில்லைகண்டரிவ்வனங்குக்கே”

பத்த-4. திருவா-6. பா-7.

என்று விண்டுபக்தர்களுக்கு விபூதி தாரணத்தையும், அத்தா
ரணம்பிணி யொழித்தலையும் கூறுதலை ஊகிக்கில் விண்டுசெவ்
பிரானது பக்தர் என்று தெளிவாம்.

இராமாயணம்.

“யோக்ஷாரவ-வதிஞ்சு-ஐக்காராநவிவாவரம்

வீதக்யஷாஜிநயரம்ஹஸோஐஞ்ஜநவிமுஹம்”

“காலாக்கிரிபோன்ற கோபத்தையுடையவரும், பொன்மய
மான கிருஷ்ணசனத்தைத் தரித்தவரும் பஸ்மோத்தாளனஞ்
செய்யப்பெற்ற வடிவத்தை யுடையவரும் ஆகிய இரகுபதி
(இராமனை) யைத் தியானித்த”.

அத்தியாத்மராமாயணம்.

“ஹ்ருண-புவண-ஐஜிடாஹரம் ஸாக்ஷாசுர-ஐஜிவாவரம்”

“ஹ்ருண-ஐஞ்ஜநவிதஸவ-பா-ம் ஐஷ்டாகாபிவஸம்மதா”

“பொன்மயமான சடையை யுடையவரும், சாக்ஷாத் உருத்
திரனைப் போன்றவரும் பஸ்மோத்தாளனஞ் செய்யப்பெற்ற
சகல அங்கங்களை யுடையவரும் (ஆனஇராமனை) பார்த்துக் காம
மடைந்தனள்”.

பஸ்மஜாபாலோபநிஷித்து.

ஸவெ-ஹ்ருஷ்டிபூ-மா-ஐக்ஷாஹரணாஞ்சுதாஜ்
வ்யொநித்யுபிஷ்யாநி । தது-—ஐக்ஷிணவ்யா-ஐ
பரிவிஷ-ஐ

சகலரும் பஸ்மோத்தாளனஞ் செய்யப்பட்ட அங்கங்களை யுடையவரும், உருத்திராக்காபரண முடையவர்களும், அஞ்சலி கூப்பியவர்களும் ஆய்எப்பொழுதும் தியானிக்கின்றனர், அப்ப ழுத் தியானிக்கின்றவர்களில்,—தென்றிசையில் விஷ்ணு (தியா னித்துக்கொண் டிருக்கின்றனர்.)

கூர்மபுராணம்.

“கண்ணன்வெண் பூதிபூசிக்கண்டுகைமாலேசாத்திப் புண்ணியத்திங்கள்வேணியானிருபாதம்போற்றி”

இவற்றால் மூலவிண்டுவும் இராமன் கிருஷ்ணபிரான் என் னும் விண்டு அவதாரங்களும் பூதிருத்திராக்ஷதாரண முடைய ரென்று விளங்கு கின்றது.

மகாபாரதம் - சாந்திபநுவம்.

சூய-ஷாரொயவாராஜந ஹ-திசூரொயவாநரஃ
நித்ய-வெயாரயெச ஹஸரொக்ஷகாலீவவெஅஜஃ

“தருமராஜனே? ஆயுள்விருத்தியை விரும்பு கின்றவனும், செல்வத்தை இச்சிக்கின்றவனும், மோக்கத்தை யடைய அவாவு கின்றவனும் ஆகியதுவிஜன் நாடோறும் நீற்றையே தரித்தல் வேண்டும்”.

சூதசம்வீதை.

ஸிவெநவிஷ்ணுநாடுவெவ ஹ-ஹணாவஜ்ரணாதயா
ஷெவதாநியு-த-ஹஸ திவ-ஷ்ரஜ-ஹநாதூநா

முதலியசுலோகங்களுக்கீழ்த்தமிழ்க்கவி.

மாலயனிந்திரன் மற்றையமரர் மலர்மகளிர்ச்சி மற்றைவா னக், கோலமட வாரியக்கர் கந்திருவரர்க்குல வசுரர்வேதச், சீலமுனி வரர்மம் றோரிவரு ளருந்தவ முடையீர் திருவெண் ணீறு, சாலவுமுத் துள்ளமுப் புண்டர நாடோறும் போற்றித் தரியார் யாரே.

இவைபஸ்மஜாபாஸோபநிஷித்துக்கு பப்பிரமணமாயின.

பஸ் (வறு-எரி) = நீற்று (எரி = நெருப்பாற்சுடு).

என்பதுபொரு ளாதலால் வடமொழி தென்மொழி இரண் டினும் ஒருபொருட் பகுதிகளினின்றே பஸ்மம் (பசிதம்) நீறு என்ற சொற்களுண்டாயின.

தல்விகுதி புணர்ந்துகெட்டமுதனிலைத் தொழிற்பெய ராகிய பூண், பேறு, சூடு, முதலிவனபோல நீற்றப்படுபொருளை நீறு என்பாரும், வீடுஎன்பதுபோல நீறுதற் றன்மையால் நீறு என் பாரும், தேறு. ஈறு, என்பனபோல பாசமுதலியவற்றை நீறு படுத்தும் வினைமுதற்பொருளை நீறு என்பாரும் உளர். முக் கண்ணன் என்பது காரணங் கருதியபொழுது கணபதிமுதலி யர்க்காயினும் காரணங் கருதாதபொழுது இமிகுறியளவாய்ச் சிவபிரானுக்கு ஆதல்போல நீறுஎன்பது காரணங் கருதியபொழுது சாம்பல் முதலியதுக்காயினும் காரணங் கருதாதபொழுது இமிகுறியளவாய் விபூதிக்கே ஆதலால் காரண இமிகுறிப்பெய ராம். இதுபற்றியே பிங்கலந்தையார் சாம்பலை “அடலைவெண் பலி சாம்பலாகும்” என்றுவேறு பிரித்துக்கூறினர். பிங்கலந் தையார் ஒரு சொற்பல் பொருள்வகையில் நீறுஎன்ற சொல்லைப் படித்திலர். (நீற்றப்படுகாரணம்பற்றி) சுண்ணத்துக்கும் நீறு எனப் பெயருரைத்தனர்; அன்றிப்பராகம் (பூந்தாதின்றாள்) புழுதி, பூழ்தி, துகள், இவைகளுக்கு நீறுஎன்ற பதத்தைப் பெ யராகவும் படித்திலர். நீறணிந்தனன் எனில் விபூதியணிந்தனன் என்று பொருளுக்கோடல் வழக்கு, நீறுமத சம்பந்தமாகத் தரிக் கத்தக்க பொருளாதலின். தேவாரம், திருநா. மெய்ப்பால் வெண்ணீறணிந்த மேனியானை “நீறுமெய் பூசவல்லானும்” திரு மொழி = 6-பத்து. 7-திரு. “உடலம்நீறும் பூசியேறாரு மிறை யோன்” திருமொழி = 10-பத்து. திரு-1, “சுடலையில் சுடுநீற னமர்ந்ததோர்” திருமழிசை, திருச்சந்தம்-7. “முண்டநீறன்”

திருமொழி-1. பத்து. திரு-5. “சுமீரீறுமெய்யிற்பூசி” முதலிய வற்றும் காண்க. சூடாமணி நிகண்டினும். நீறுஎன்ற சொல்பல் பொருட் பெயர்த்தொகுதியில் படிக்கப்பட்டின்று.

ஆயினுஞ் சிலவாசிரியர் தூள்போல் நுண்பொடிகளாயுள்ள பூந்தாதின் பொடிக்கும் தூள்என்று பெயர்வழங்கல்போல நீறு போன்ற நுண்பொடிகளாகிய பராகம் புழுதிகளையும் நீறுஎன்ற பெயரால் வழங்கினர். அவற்றுட் பராகம் == பூந்தாதுப் பொடி. புழுதி=தெரு வீடுமுதலிய விடங்களில் படிந்துகிடக்கும் இலைசெத்தை முதலியவற்றின்துகள் அல்லது தூசி. இவை அலகிட்டுக் கூட்டிவாரிக் குப்பைக்கிடங்கிற் போடப்படும் அசுத்தப்பொருள்கள். இஃது.

சுரம்புராணம் “விளக்கியதூளிவந்து மேலடையநிற்தல்—தீதாம்” ஆசாரக் கோவை.

துடைப்பம் துகட்காடு புல்லிதழ்ச்செத்தற்
கருங்கலம் கட்டில் கிழந்ததனோ டைந்தும்
பரப்பற்க பந்த ரகத்து.

மதுகாக்காஞ்சி அடி-148. “பலபுரவி நீறுகைப்ப” நச்சினூர்க் கினியருநா. ஓடுகின்ற விசையால் துகள்களை யெழுப்ப.

சிறுபாணாற்றுப்படை. அடி-200. “அண்ணல்யானை அருவிது களவிப்ப நீரடங்கு தெருவினவன் சாறயர்மூதூர்”.

(ந-உரை.) தலைமையை யுடையவாகிய யானைகளின்மத அருவி எழுந்ததுகளை அவிக்கையினாலே புழுதியடங்கின தெருவினை யுடையவூர்.

இனிச்செம்மண் புழுதி கரம்பைப்புழுதி என்பனவும் அந் நிலங்களிற் காற்றுப்பற்றி யெழுப்ப வெழும்பும் தூசிகள், அல்லது அவற்றின் நுண்டுகள்கள் ஆம். அங்ஙனமன்றி மண்ணுக்குப் பெயராகாது. புகையிலைத்தூள் சுக்குத்தூள் மஞ்சட்பொடி

கற்பொடி யென்பன புகையிலை சுக்கு மஞ்சள்கல்களுக்குப் பெயராகாமைபோல. மண்ணின்பெயர்களுட் படிக்கப்பட்டு மின்று. துகளென்பது உலகிலுள்ள வெல்லாக்கட்டிப் பொருள்களின் துசிக்குப் பெயராதலின்.

உண்மையிங்ஙனமிருக்க திருவாய் மொழிக்கு ஆரூயிரப்படி பன்னீராயிரப்படி. யென்ற வியாக்கானங்கள்செய்த ஸ்ரீவைஷ்ண வாசிரியர்கள் தங்கள் வியாக்கானங்களில் “வெளியநீறுசிறி தேயிடும்” “நீறுசெவ்வேயிடக்காணின்” “தமரணிரீறுகொண்டு” என்ற இவைகளில் “வெளியநீறு” என்பதற்கு “அஞ்சனஞ்ஞாணம்” என்றும் “கற்பூரஞ்ஞாணம்” என்றும் உரைவரைந்திருக்கின்றனர். வெள்ளைஎன்றசொற்கு பிங்கலஞ். “பலதேவனும் வெண்பாவும் வெளிறும், வெள்ளை வெள்ளாட்டு மறியுமதுவுஞ்சங்கும் வெள்ளையென்று சாற்றும்” என்று பொருள் கூறலால், அஞ்சனம் கற்பூரம்என்ற பொருள்களின்று. அஞ்சனமென்பதற்கு (பிங்க—ஞ்.) “காளரிமனுமையுந்திசைகளின்—யானையிலொன்று மஞ்சனமாகும்” எனப்பொருள் கூறுகின்றது. ஆதலால் வெளியஎன்பதற்கு கருப்புஎன்று பொருளுரைத்தது மூற்று மொவ்வாது. அஞ்சனமென்பதற் குமைஎன்று பொருட்கொள்ளினும் கண்ணுக்கு மையிடலன்றி மேனியின்மையிடல் வழக்கின்கண் ணின்மையிற் பொருந்தாது. ஆதலின் விபூதியென்று பொருட்கோடலே நியாயம் அஃது (திருவாசகம். அச்சப்பத்து) “வெளியநீறுமேனி வேதியன்” என்று சிவபிரானைக்கூறிய சுருதியானுமோர்க.

“நீறுசெவ்வேயிடக்காணின்” என்பதிலுள்ள நீறுஎன்பதற்கு பஸ்மம் எனப்பொருளுரைத்து விரகப்பித்தேறி பஸ்மந் தரித்தவர்களைக் காணினெடுமாலடியா ரென்றோமும் என்று போக்குக்காட்டினர். உண்மையங்ஙனமன்று.

(பெருமாள்) “அவதாரங்காட்டி மறைந்தபடியாலே ஆழ்வார்நாயகி தன்மையை யடைந்து மோஹித்து ஸம்பந்தி ஸதஞ்

ஸாவஸ்துக்களைப்பார்த்துக் கதறுகிறுளென்று தாய் சொல்லுவதாக வருளிச்செய்கின்றார்” என்ற அவதாரிகையின்கீழ்.

கோமளவான் கன்றைப்புல்கிக் கோவிந்தன் மேய்த்தன வென்னும், போமிள நாகத்தின் பின்போ யவன்கிடக்கை யீதென்னும், ஆமளவொன்று மறியே னருவினை யாட்டியேன் பெற்ற, கோமளவல்லியை மாயோன் மால்செய்து செய்கின்ற கூத்தே.

கூத்தர் துடமேடுத்தாடில் கோவிந்தன மெனுவோமும், வாய்த்த துழலோசைகேட்கில் மாயவனென்றுமையாக்கும், ஆய்ச்சியர் வெண்ணைய்கள் காணிலவ னுண்டவெண்ணை யீதென்னும், பேய்ச்சிமுலை சுவைத்தார்க் கென்பெண்கொடி யேறிய பித்தே.

ஏறியபித்தினுடெல்லாவுலகண்ணன்படைப்பென்னும் நீறு செவ்வேயிடக்காணில் நெடுமாலடியா ரென்றோமும் நானுதுழாய்மலர் காணில்நாரணன்கண்ணியீதென்னும் தேறியுந்தேறுதுமாயோன் திறந்தினளேயித்திருவே.

மேற்கவிகளிற் கூறினவனைத்தும் அவதாரிகைக் கிணங்கப்பெருமாள் சம்பந்தமான பொருள்களுக்குச் சமமானபொருள்களைக் கண்டழுங்கியதாக விளக்க அவைகளின் நாப்பண்ணுள்ள நீறு செவ்வேயிடக்காணில் நெடுமாலடியா ரென்றோமும்” என்ற ஒன்றைமாத்திரம் விரோதப் பொருளைக் கண்டழுங்கியதாகக் கொள்ளவேலாது.

இனித் “தமரணிநீறு” என்பதைப்பற்றிச் சற்று விசாரிப்பாம். இஃது 4-ம் பத்து, 6-ந்திரு இ லுணைக்கப்பட்டுளது. 4-ந்திருஇல் நம்மாழ்வார் “நாயகி தன்மையை யடைந்து ஸம்பந்தி ஸத்ருஸாவஸ்துக்களைப் பார்த்துக் கதறுகிறுளென்று தாய்சொல்வதாக” “நீறுசெவ்வே இடக்காணில் நெடுமாலடியா ரென்றோமும்” என்று பெருமாளடியவர் தாரணநீறு என விளக்கினர். பெருமானைத் தரிசித்ததாய்க்கூறும் 5-ம் திருஇல் “கரியமேனி

மிசைவெளியநீறு சிறிதேயிடும்” என்று பெருமாள் தாரண முந் திருநீறென்றனர். வெறிவிலக்காகக்கூறிய 6-ந் திருஇல் ஆடுபலியிடல் முதலிய வற்றால் அணங்குக்கு வெறிவிலகாது, பெருமாள் திருநாமங்கூறி வெண்பொடி (தவளப்பொடி) யென்னுந் திருவெண்ணீற்றைத் தரிக்கில் விலகும் என்றுணர்த்தும் கூற்றாக.

“கவளக்கடாக்களிற்றட்டிராந்திருநாமத்தால்
தவளப்பொடிக்கொண்டுநீரிட்டிடுமின்தணியுமே”

“மணியிலணிநிறமாயன்றமரணநீறுகொண்டு
அணியமுயலில்மற்றில்லைகண்டூரிவ்வணங்குக்கே”

என்றுரைத்தனர். இப் பாசரங்கள் முற்கூறின் வற்றுக்கரு குணமாகத் தமக்குடன்பாடல்லாத விபூதியையே குறித்தலிற் பெரிய வாச்சரன்பிள்ளை முதலிய ஸ்ரீவைஷ்ணவ உரையாசிரியர் அதை மறுக்கக்கூருதி “ஆழ்வார் மோகிக்க இதரதேவதா வேஸமென்று க்ஷாத்தரதேவதாராதனம் பண்ணுவதைப் பரிகரித்து பகவந்நாம சங்கீர்த்தனமும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீபாத தூள்களும் இதற்குப் பரிகாரமென்று ஆப்தசகிசொல்ல அப் படியே பரிகாரம்பண்ண மோகந்தீர்ந்ததை யருளிச்செய்கிறார்” என்ற அவதாரிகையில் “ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீபாததூள்கள்” என்ற வொவ்வாத விடயத்தைக் கற்பித்துச்சேர்த்து அதற் கிணங்க “தமரணநீறு” என்பதைத் “தமரடிநீறு” என்று திருத்தியு மிருக்கின்றனர். உண்மையில் “தமரடிநீறு” என்றே ஆழ்வார் சொல்லியிருக்கும் பக்ஷத்தில் முற்கவியிலும் “தமரடிநீறு” என்றாவது அப்பொருள் பயக்கும் வேறுசொற்களாவது கூறியிருப்பர். பழைய வேட்டுப் பிரதிகளிலும் “தமரணநீறு” என்றே காணப்படுகின்றது.

“தமரணநீறு” எனில் “நீறுசெவ்வே மிடக்காணில் நெடு மாலடியா ரென்றோடும்” “தவளப்பொடிக்கொண்டுநீரிட்டிடு

மின்” என்ற வாக்கியங்களுக் கிணங்குகின்றது. “தமரடிநீறு” எனில் தவளப்பொடியென்ற முற்கவிக்கு விரோதப்படுகின்றது. எங்ஙனமெனில் அடியர் பாததூள் வெள்ளை யென்றெங்ஙனம் கூறுவது. அடியவர் கரம்பை செம்மண் மஞ்சள் மண் வெள்ளைமண் நிலங்களில் நடக்கில் அவர் பாததூளும் அவ்வம் மண்ணிறத்துகள்களேயாம், சேற்றில் நடக்கிற் சேது தான் படிந்திருக்கும், அவர் மிதித்த செம்மண் வெள்ளைமண்ணாகது ஆதலால் அடியவர் அடித்தூளனைத்துந் தவளப்பொடியாகவே இருக்குமென்ற கூற்றுப்பயனற்றதாம். தவளப்பொடியை வெண்ணீறு என்றும் “தமரடிநீறு” என்பதை அடியர் பாததூள் என்றுகூறில் இருவேறு பொருளாவதால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீபாததூள் என்ற அவதாரிகைக்கு விரோதப்படுகின்றது. இனித் “தமரடிநீறு” என்பதற்கு “தவளப்பொடி” யென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ உரையாசிரியர் எழுதிய வியாக்கானமும் அவதாரிகைக்கு ஒவ்வாததாகின்றது. ஆதலால் “தமரடிநீறு” என்று திருத்தியும் அவர்கருத்துப்பயன் பெறாமற்போயிற்று. இது காறும் பேப்பிடித் தவர்களுக்குத் தெய்வத்தைத் தியானித்து விபூதியைத் தரித்தலன்றி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கால்மண்ணை அஷ்டாக்கர ஜெபஞ்செய்து தரித்தல் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக் குள்ளாவது வழக்கமுளதா, மனச் சான்றுக்குவிரோதமின்றிக் கூறுமின். அந்தோ பிடிவாத மெற்றுக்கு பேய்முதலிய பிணியனைத்துக்கும் அபிமந்திரித்திரிவது விபூதியல்லவா அதனைன்றே காப்பு (இரகக்ஷ) யென்றபெயர் அதற்கிடப்பட்டிருக்கின்றது.

“தவளப்பொடி” யென்பதற்கு ஆழ்வார் முன் “வெளியநீறு” என்றரைத்த விபூதியென்றேபொருள். இவ்வுண்மையை பிங்கலந்தை “பூதியோமப்பொடி விபூதி காப்புப், புண்ணிய சாந்தம் வெண்டாது திருநீறே” (வெண்டாது=வெண்பொடி) எனலாலும், தீருக்கோவையார் “தவளத்த நீறணியுந்

தடந்தோளண்ணல்” திருவாசகம் “விடையாய் பொடியாடி”
“வெண்ணீறணிகலாதவர்” தேவாரம் திரு. ஞா. “சுடலைப்பொ
டிப்பூசி” “பொடியணிமார்பினர்” திரு. நா. “பொடியேறுதி
ருமேனி” “பொடிக்கொண்மேனி” முதலிய அநந்தபிரயோகங்
களாலு மோர்க்.

மேம்போந்த நிபாயங்களால் விஷ்ணுதாரணம் பஸ்மமென்
றும் இவ்வாழ்வார் காலம்வரை வைஷ்ணவர் விபூதிதாரணஞ்
செய்துவந்ததோடு தம்பெருமானுக்கும் பஸ்மதாரணமே புரிந்
துவந்தனர் என்று நன்றாய்விளங்கும்.

இவை இங்ஙனமிருப்பச் சித்திரோர்த்தவ புண்டரிகளிற்
பலர் தங்கள் உரையாசிரியர் கூறியபொருட் பொருந்தாமை
யோர்ந்து தாபிக்கவெண்ணித் திருவாய்மொழியிற் கூறப்படும்
நீறு என்ற சொற்கு வெள்ளைமண்ணென்றே பொருளென்று
ரைத்து மகிழ்கின்றனர். சகல பொருட்களின் தூளுக்குப்
பொதுப் பெயராகிய நீறு (புழுதி) என்ற சொற்கு வெள்ளை
மண் (நாமக்கட்டி) அல்லது மஞ்சள்மண் (கோபீ) என்றபொ
ருட்கள் எங்ஙனம் பொருந்தும். நீறு—பஸ்மம், நாமக்கட்டி—
மண். பஸ்மத்தை மண்ணெனிலொப்பு வதியார். இங்ஙன
மிருக்க நீறு என்ற பதம் வெள்ளைமண் மஞ்சட்பொடி (திருச்
சூரணம்) என்ற இரண்டு பொருள்களையு முடையதாக வெங்
ங்ஙனமாம்.

தூளாயிருந்தமண்ணே கட்டியாயிருக்கின்றது, ஆதலால் நீறு
(புழுதி) என்ற பதம் வெள்ளைமண் (நாமக்கட்டி) என்றே
கொள்வதெங்கள் சம்மதமெனில்; இரும்பு கல் மலை கரம்பை
மண்கட்டி முதலியனவும் பலவனுக்கள் கட்டியாய்ச் சேர்ந்த
னவே யாதலால் அவைகளை நீறு என்பாரைத் தடுப்பவர்தார்.
அன்றியும் பிரபஞ்சமனைத்தும் பஞ்சபூதவடிவம். அவைகட்கு
நித்தியவடிவம் பரமானுருபமாதலால் உலகத்துள்ள சகலபொ

ருட்களும் நீறெனப்பட்டு வரம் பின்றிப்போம். ஆதலால் வெள்ளை மண்ணை (நாமக்கட்டியை) ஆதாரமின்றி நீறெனச் சால்பன்று.

அன்றியும் தெய்வத்தையும் தேவகட்டளையாகிய வேதத்தையும் உபநிடதத்தையும் அவைகளின் கருத்தை யொத்துக்கூறும் ஆன்றோர் மொழியையும் நம்பிநடத்தலே ஆத்திகர்க்கு கழகு. வேதப் பிரமாணத்தைத் தழுவாது இடைப் பட்டோர் கூறும் வார்த்தையை நியாயமின்றி நம்பி அதில்தாம் வைத்தவபிமானத்தைச் செலுத்தமுயலில் ஜீவர்களின் புண்ணியபாவகன்மங்களுக்குப் பயனளிப்பவன் சருவலோக நாயகனே யன்றி இடைப் பட்டாரும் ஜீவனது நியாயமற்ற வபிமானமு மன்று. ஆகையால் அபிமானத்தைவிடுத்து உண்மையைப் பின்பற்றலே அழகு. வேதோபநிடதங்களை யநுசரித்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவமார்க்க பூர்வாசாரியராகிய ஆழ்வார் விபூதிதாரணத்தைப்பற்றிக் கூறிய மொழிகளுக்கு மனதாரத்தரருத்தம் பண்ணுதலும் அங்ஙனம் பேதப்பொருள் விரிப்பவர்மொழியை யேற்றலும் நியாயமன்று. அங்ஙனஞ்செய்தல் தெய்வகட்டளையை மீறுங்குற்றமேயாம்.

இனி ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருநீற்றைத் தவிர்த்து இடைப்பட்ட ஆசிரியர் கற்பித்தபடி பாதவடிவமாக வெள்ளைமண்ணால் தங்கள் நெற்றியிலணிவது பெருமாள் பாதமென்றும், பெருமாள் நெற்றியிலணிவது அடியார்பாதமென்றும் கூறுகின்றனர். எது எப்படியானாலும் அடிமைபாதத்தை ஆண்டவன் நெற்றியிலணிவது முறையா? நூதனகற்பனை செய்யப்போய்ப் பலவிடுக்கண்டைகின்றனர். அந்தோ!

இனி சிவம் நான்காவதாகிய துரியப்பொருள்: அஃது பிரமம், விண்டு மும்மூர்த்திகளிலொருவர். சிவன் காரணன் விண்டு அகாரணர். சிவன் தியேயன் (தொழப்படுபொருள்) விண்டுதியாதா

(தொழுபவன்) சிவன் பிரகிருதிக்கதிபதி விண்டு பிரகிருதி, சிவன் பரமான்மா, விண்டு சீவான்மா, முத்தியளிக்க வல்லுநன் சிவன் என்று அநந்த பிரத்தியக்ஷ சருதிகள் கோஷிக்கின்றன. அவற்றானும் சிவபிரானுக்கு விண்டு பத்தன் என்பது விளங்கும். அவற்றுட் சிலகூறுதம்.

சிவன்துரீயன் - பிரமம்.

(1) கீதம்ஸத்யோவாஸ்ய ஹவாஸாஷக்ஷஷ்வீஷ்வரஃ
ஹயுரோதகவிராடுவாக்ஷம் விஸுராவாயபெநஃ॥

உண்மையாயும் வாய்மையாயும் பரமாயும் பிரமமாயும் புருஷனாயும் கருமை பொன்மைகலந்த வடிவமாயும் (அர்த்தநாரீசரவடிவமாயும்) பெண்போக மற்றதாயும், முக்கண்ணுடையதாயும் இருக்கின்ற உலகெல்லாந் தன் வடிவாயுடைய பொருளின் பொருட்டி வந்தனம்.

(2) யணகொராஹு உஹுதெசுஸஃஸ்யா தாஸஹஸ்யா
னி ஸயுதெநவஹுஸ்யுதெ (யஜுர்-ஆருணம் பிர-1.)

ஒருவனா யிருக்கின்ற யாதொரு உருத்திரன் சொல்லப்படுகின்றானோ (அவனையன்றி) எண்ணமற்ற அநேகர்கள் தியானிக்கப்படவு மில்லை காணப்படவு மில்லை.

(3) தாஸீயஃஸ்ய ஹஸஃஜிதஃஸ்ய ஹவீஷாஹிவிஸுவாஸ்ய॥

பஞ்சப்பிர்மோபநிடதம்.

துரியம் பிரமமென்ற பெயரையுடையது பிரம விஷ்ணுவாதி தேவர்களால் சேவிக்கத் தக்கது.

(4) ஸகவண்வராஹோநாநிதீயாயதஸ்ய

(யஜுஸ்-காண்டம்-1. பிரச்-8)

வனும், பூதங்களுக்கும் பத்தித்தானமும் சருவசாக்ஷியும், உமா சகாயனும், ஆனபரமேசுரனை மௌனிகள் தியானித்து தமப் பிரகிருதிக்கப்பாற்பட்ட (முத்தித்)தானத்தை யடைகின்றனர்.

(5) ஜாக்ஷாபெவம் ஸதாஸிவம் “தெய்வமாகிய சதாசிவத்தை யறிந்து.”

விண்டு உபாசகர்.

(1) ஐக்ஷிணஸ்யா^ணஹிஸிவிஷ்ட^ணஃ க்ருக்ஷெவசி^ணகுய^ணபா^ண ஜுலி^ணபா^ணவா^ணஹே. பஸ்மஜாபா லோபரிஷத். (காசியில்) தென்றிசையில் அஞ்சலிகூப்பியவராய் விஷ்ணு நம்மை யுபாசிக்கின்றார்.

(2) தவஸீ^ணயெ^ணபிர^ணதொ^ணஜ^ணப^ணனா^ணப^ணய^ணதெ^ணஜ^ணநி^ணப^ணவா^ணர^ணவி^ணத^ணம் | வ^ணப^ணய^ணசி^ணஷ^ணநா^ணவ^ணசி^ணந^ணய^ணப^ணயி^ணதெ^ணந^ணவா^ணலி^ணம^ணஹ^ணப^ணமொ^ணநா^ணம், என்ற ருக்ஸம்ஹிதாவசனத்தால் சமஸ்ததேவர்களும் சிவலிங்காராதனத்தால் தங்களை சுவரியங்களை யடைந்தனர் என்றும் இலக்குமி சமேதராகிய விஷ்ணு சிவலிங்கபூஜைசெய்து பரமபதத்தை யடைந்தனர் என்றும் வெளியாகின்றது.

சிவனேநமஸ்கரிக்கத்தக்கவன்.

கைவல்யோபரிடதம் பிரமத்தை முதலைவடிவமாகத் தியானித்து.

(1) ய^ணஷெ^ணந^ணஸி^ணஹி^ணரொ^ணய^ணஷெ^ணபா^ணசி^ணகு^ணபா^ணநம், ப்ர^ணஹோ^ணத^ணரா^ணஹ^ணந^ணய^ணப^ணஜ^ணநா^ணய^ணரா^ணவி^ணஷ^ணஹ^ணப^ணயம் ஸ^ணவ^ணஸ^ணநா^ணப்^ணஜ^ணந^ணம் | (யஜுர். தைத்திரீய உபரிடதம்.) “எதன்பொருட்டு நமஸ்காரமோ அது சிரசு, தருமம் உச்சி, பிரமன் மேலலகு, யக்ஞபுருடன் கீழலகு, விஷ்ணு இருதயம், வருடம் குய்யம், என்றாரம்பித்து,

“கும்ஹஞ்சாநாபியிவகிராலிகும்ஹஞ்சாநாஞ்ஞெ
ஷொலி” ஸ்ரீபூதங்களுக் கதிபதியாயிருக்கின்றாய், உலகங்
களுக்கு சிரேட்டனாயிருக்கின்றாய். (என்று பூதநாதனாகிய சிவ
பிரானேச்சுட்டி.)

“நதிலெஸ் நதொ நதிலெஸ்-ஹெ நதிலெ” உனக்கு நமஸ்காரம் நமஸ்காரம் நமஸ்காரம் எல்லா நமஸ்காரம் உனக்கு. என்று நமஸ்காரத்துக்குரியவர் பிரம விஷ்ணுக்களன்று சிவபரம்பொருளொன்றே யென்று வற்புறுத்தினமைகாண்க.

(2) நனோஹிரணுஷாஹவெ ஹிரணுவண-பாய
ஹிரணுரகுபாய ஹிரணுவதயெ ஶீ காவதய
உராவதயெபஸ-வதயெ நனோநஶீ || (தைத்திரியம்)
இதிலும் முன்னும் பின்னும் நமஸ்காரம் கூறினமை காண்க.

(3) தலாடி-வஸம்ஹதெத்-3ஹாழாஸாயவெ
நஃ || ஆதலால் சங்கார காரணனாகிய பேருண்டியனுக்கு நம
ஸ்காரம்.

இவ்வணமந்த சுருதி வசனங்களிருக்கின்றன. இனி உபப்
பிரமணமாக.

பா ர து ம்.

(1) ஜநகதிதவொயொமா ஸ்யொஸவவவ-ஷ
 ஞாஃ । தாஹொஹிமெவிதஸுஹஃ, கூயாவடாயாஃ
 விஸெஷதஃ ।

(வியாசர் அசுவத்தாமரை நோக்கி) அவர்களுக்கும் (கிருஷ்ணர் சீசுனர் களுக்கும்) உமக்கும் ஜனனம் கன்மம் தவம் யோகங்கள் பூரணமாயிருக்கின்றன, (ஆனால்) அவ்விருவர் சம்புவை

லிங்கத்தி லாராதித்தனர் நீர் விக்கிரகத்தில் ஆராதித்தீர் (இது பேதம்.)

(2) வாஸு-^தபெவஸு-^வதம்புஷா ஜமாசிரிஸவாகுதிதி.
வாபெ-^பநவஹயி-^பதூ^தது^த ம^பஹந்^பப^ப ஹவநாதம.
தொகா^பதி^பவ^பஸ^பக^பதி^பக^பா^பண^ப திஜி^பஸா^பநி^பவ^பய^பம் ।

தருமாத்மாவாகிய வாசுதேவர், உலகத்துக்கு முதல்வரும் உலகத்தைப் படைப்பவரும் பிறப்பற்றவரும் நாசமற்றவரும், ஆகிய அந்தப் பாமேசுரனைத் தரிசித்து, அநாதியான பிரம மாகத் தியானித்து அருச்சுனனோடு சிரசால் பூமியில் விழுந்து வணங்கினார்.

(3) ததெதாநவஸுசுமிரிஸஸுவாடு ஸூதூநநி
வபூசுநனாடுவம். ஸூவனேஸம்வஹூவிவடுவொவி
ஸூவாவிவசூராவிடுதவசூஹஸூம்.

(கிருஷ்ணபிரானது தவத்துக்குச் சந்தோஷித்துப் பரமேசுவரன் வெளிப்பட்ட அவசரத்தில்) “பின்பு பரமசிவனுக்கு இடது பக்கத்தில் சூக்குமரூபியும் அந்தவடிவடையவரும் ஆகிய ஈசுவரனை அநேக வசனங்களால் தோத்திரஞ் செய்வதும் சங்கமகத்தி சக்கரங்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற விஷ்ணுவாயதும் ஆகிய தன்வடிவத்தை உடனே பார்த்தார்.

பக் வத் தீ தை.

(4) ஸாஸ்திரஸுவ-பலகுதாநாம் ஹுஷெஸெஜி-பந
கிஷ்கி ஸாபியநஸவ-பலகுதாநி யந்தூரநிபாநி
பாபயா | ததேவஸாணம்மஜ்ஜ ஸவ-பலாவெநஹாநத

௩௮ பூதிருத்திராக்கதூஷணகண்டநம்.

தத ஸாடா தாசுவராஸாதி ஸாநஹாஸி
ஸாஸகம் ।

(கிருஷ்ணமூர்த்தி யுபதேசம்) “அருச்சுனா ? (மாயையாகிற) இயந்திரமென்னும் சக்கரத்தை யடைந்திருக்கின்ற சகல பிராணிகளையுந் தனது மாயையாற் சுழற்றிக்கொண் டிருப்பவராய் சகல பிராணிகளுடைய இருதயத்தில் எந்தநசுரன் இருக்கின்றனனோ அவனையே சகலமான தன்மையாலும் சரணமடையக் கடவாய். அந்த (நசுரனுடைய) அநுக்கிரகத்தால் சருவோத் தமமான சாந்தியையும் சாசுவதமான தானத்தையும் (முத்தியையும்) அடைவாயாக”.

இதுவுள்ள தடுவ - அவனையே என்றபதத்துக்கு என்னையே என்று இராமாநுஜாசாரியர் முதலிய வைஷ்ணவாசாரியர் உரைவரைந் திருக்கின்றனர். அந்தோ, படர்க்கையிடப்பொருளாகிய அவனை யென்றதற்கு தன்மைஇடமாகிய என்னை யென்றெவனம் பொருள் கூறுவது.

(5) “தடுவவாடிஃ வஹாஷஹவடிஃ” ஆதிபுருடனாகிய அவனையே நானும் சரணமடைகின்றேன்.

இராமாயணம்.

(6) வாடாநஹெந்ருணவ ஹணாவாணெநவ
ஹாடிவவ ஸாடா விதூஸிஸிமஃ ।

(அதுமானேத் தன்வரவை முன்னறிவிக்கும்படி பரதனிடத் தனுப்பும்பொழுது இராமபிரான்) நான் இந்திரனால் பிரமனால் வருணனால் வரம்பெற்றதையும் மகாதேவருடைய பிரசாதத்தால் என்பிதாவைக் கண்டதையும் “ஹாதஸ்யகிவெடிய” பரதனுக்குத் தெரிவிப்பாயாக” என்று கூறினர்.

(7) “சுதுவஹுஷஹொஷெவஹு ஸாஷிகரொசு
ஹுஷஹு” இவண் முன்னர்ப்பிரபுவாகிய மகாதேவர் பிரசா
தத்தைப் புரிந்தனர்.

முன் வாக்கியத்தால் வருணனுக்கு வேறுகிய (பரமேசுரனா
கிய) மகாதேவன் அருள் செய்தனன் என்பது தெளிவாம்.

பொது - உண்மை.

சகல வேதாசுமங்களிலும் பிரதிபாதிக்கப்படும் பரம்பொரு
ளொன்றேயன்றிப் பலவன்று. ஜீவர்களின் பரிபாக தாரதம்மிய
ம்பலவாதலின் அன்னவர்க்காமுபாசன மூர்த்திகளும் பலவாம்.
பிரமாவிஷ்ணு உருத்திரன் இந்திரன் முதலியமூர்த்திகளை அன்
னவர் தன்மையி லுபாசிப்பவர் அன்னவர் ஐச்சுவரியம் லோகப்
பிராப்திகளை யடைவர். அப்பலன்களையும் மூர்த்தித்திரயாதீத
ரான பரப்பொரு ளொன்றே ஜீவர் கன்மங்களுக் கெற்பத்தரும்
வன்மைத்து. அதனைச் சாஷாத்தா யுபாசிப்பவர் உடனே பர
முத்தி யெய்துவர் : மூர்த்திகளைப் பிர்மபாவனையா லுபாசிப்
பவர் அம்மூர்த்திகளோடு காலவிளம்பத்தில் பரமுத்தி யெய்
துவர். பிரமஞானே பாசனையின் முதிர்ந்து ஜீவபாவமிழந்து
பிரமபாவமேலிடலாம் றம்மைப் பிர்மமாயுபாசிக்க இந்திரன்
வாமதேவர் ரிபுமுனிவர் முதலிய ருபதேசித்தது போலவே
“தரெவஸாணம்ஹு” (அவனை ஈசரனை) யேசரணடை) “தரெ
வாஷ்யஹுஷஹொஷெவஹு” “அந்த ஆதிபுருடனையே நான்
சரடைகின்றேன்” என்று சிவோபாசனையை அருச்சுனனுக்குப்
தேசித்த கிருஷ்ணமூர்த்தியே தம்மைச் சிவமாய்ப் பூசிக்கவும்
உபாசிக்கவும் உபதேசித்தனர். உலகனைத்தும் அட்டமூர்த்த
னும் பரமேசுரன் வடிவ மாதலானும், சீடன் குருவைப் பரம்
பொருளாய்ப் பாவிக்கவேண்டிய தவசியமாதலானும், சராசரப்
பொருளெல்லா வற்றிலும் பிரமபாவனைசெய்யு முபாசகனுக்குக்
குருவினிடத் தம்முன்னு செய்வது முக்கிய மாதலானும், கீழ்ப்

பட்ட பொருள்களிடத்தும் பிரம்பாவனை செய்யலாமென்பது
 “ ஸ்ரஹஸ்திபாஸகஷ்டாஸ ” என்ற பிரமசூத்திர முதலிய
 சகலசாத்திர சம்மதமாதலானும், அவையனைத்து முறையே
 வேதமே கண்கூடாக “ ஸ்ரஹஸ்திபாஸகஷ்டாஸ ”

என்று நாயையும் நாய்க்கதிபனையும் பிரமமாகப்பாவித்து வந்
 தனங் கூறியதும் இதுபோன்ற வந்தசுருதிகளும் சான்றும்:
 தாழ்ந்தவரிடத்துயர்ந்த பாவனைசெய்யலாம் உயர்ந்தவ ரிடத்
 துத் தாழ்ந்த பாவனைசெய்தல் கூடாது. உதாரணமாக ஊழிய
 னிடத்து இராஜபாவனைசெய்து புகழில் தன்னாலியன்ற வுதவி
 புரிவன். இராஜாவை ஊழியனாகப்பாவித்து நடக்கில் தண்
 டனையுந் தன்பமுமே பலனாகக் கிடைக்கும்.

இக்கருத்துக்களை யுட்கொண்டே வேதோப நிஷத்துக்கள்
 உத்தம பரிபாகிகளுக்குப் பிரமோபாசனையும் மற்றைய பரி
 பாகிகளுக்கு அவ்வவர்க்குத்தக்க மூர்த்தி யுபாசனைகளும் விதிக்கி
 ன்றன. அங்ஙனமே இராமதாபினி யுபநிஷத்தம் இராம
 னிடத்துப் பிரம்பாவனைசெய்ய வுணர்த்துகின்றது. அஃதையு
 ம் விளக்கிக் காட்டுதும்.

இராமதாபிநி உபநிஷத்விசாரம்.

இராமதாபிநி.

“ ராஜனோயொயிநொநனொநித்யாநநெவிஷாதுநி ”

“ நாமமற்றதாயும் நித்யாநந்தமாயும் சிதாத்மாவாயு யிருக்கின்ற
 பிரமத்தில் யோகிகள் ரமிக்கின்றார்கள் ” (அதனால் பிரமம்
 இராமவென்று சொல்லப்படுகின்றது.)

“ விந்யஸ்யாநிதீயஸ்ய நிஷ்டஸ்யாஸாஸீஸிணம் ।
 உவாஸகாநா காயபாயம் ஸ்ரஹஸ்திபாஸகஷ்டாஸ
 உநா । ”

“கின்மயமாயும் அத்விதீயமாயும் நிஷ்களமாயும் சரீரமற்ற தாயும் இருக்கின்ற பிரமத்துக்கு உபாசகர்களின் உபாசனையின் பொருட்டு வடிவகற்பனை செய்யப்படுகின்றது”.

இவைகளால் இராமன் என்றபதம் நிஷ்களமான பிரமத் தைக் குறிக்கிற தென்றும் நிஷ்களோபாசனை செய்யும் வன்மையற்றவர்க்கு உபாசனாநிமித்தம் உருவகற்பனை செய்யப்படுகின்றது என்றும் கூறப்பட்டது.

பிரமத்தை இராமசப்தத்தாற்குறிக்கும் விஷயத்தில் இராம ரகசியோப நிததம் “நாரோரஜெயத்ருயொநிதஃ” “எவண் யோகிகள் ரமிக்கின்றார்களோ அவன் இராமன்” “ஹ்லிதாநஃ ஷாநிவொஷுஷாஜாதாநஃ” “இதற்கு சச்சிதாநந்த ரூபமாகிய பரமாத்மா அருத்தமாகச் சொல்லப் படுகின்றது” என்று விளக்குகின்றது.

இராமதாபிரி. “ஹ்லிதாநஃ” முதலியவாக்கியங்க ளால் ஆந்தவடினான அப்பிரமம் சிற்சக்தியோடு கூடியதும் சருவகாரண மானதுமென்று கூறி.

இராமதாபிரி. “வீதாராஜதந்யாவத்ருவஜ்ஜன” இவ் டத்தில் சீதாராமர்கள் அவர்கள் (சிவம்சத்தி) வடிவமாகப் பூஜி க்கத்தக்கவர்கள் என்று கூறுகின்றது.

இதனை இராமரகசியோபநிததம் “ஸிவொரோரஜெயத்ருயொநி தஃ” சிவன் உமைரூபமாகிய இராமச்சந்திரன் இவன் தேவதையாகச் சொல்லப்படுகிறான்” என்றது.

இவைகளால் சச்சிதாநந்த ரூபமும் சிற்சக்தியோடு கூடியது மான பரப்பிரமம் உமாசகித சிவமென்றும் அச்சிவசக்தி ரூப மாகச் சீதா இராமர்களை யுபாசிக்கவேண்டு மென்றும் உறுதிப் படுகின்றது.

இராமதாபிரி—அகார உகாரமகார அர்த்தமாத்திரை பிந்துநாதம் என்ற ஆறின் சேர்க்கையே பிரணவமாகிய ஓங்காரம். அது, “மஹுஜநுஜராஜிரண ஸம்ஸாராஜிஹ ஓயாதம் தாராயதீ திதஸாடி-வ்யுதெஷஸக்ஷராதாரகிதி” கருப்பம் ஜநநம் ஜரை மரணம் ஆகிய சம்சார மகாபயத்தினின்றும் கடத்தி வைப்பதால் சடக்கரம் (ஆமக்கரம்) ஆகிய தாரகமென்று சொல்லப்படுகின்றது.

இராமதாபிரி. இந்தத் தாரகப் பிரமரூபமாக இராமனைப் பாவிக்கத்தக்கது, அப்பொழுது. “இலக்குமணன் சத்துருக்கள் பரதன் இராமன் சீதை இவர்களை அகார உகார மகார அர்த்தமாத்திரை பிந்து நாதம் ஆகப்பாவிக்கத்தக்கது, என்று கூறிப்பின்னர் சொருபத்தியானஞ் சொல்லுந் தருணத்தில் பிரம இலக்கணங்களை வருணித்து. “ஸாஹஸ்ரிவஜ்ஜெயதம் உத்யுஜநுஜெ” “சாந்தமும் ஆகிய சிவத்தை அத்வைதமாயும் நான் காவதாயும் எண்ணுகின்றார்கள்” என விளக்குகின்றது. இதற்குச் சாந்தமாயும் சிவமாயும் அத்வைதமாயும் நான் காவதாகியுமுள்ள பொருளைத் தியானிக்கின்றனர் என்று பொருட்கொள்ளினும் விஷ்ணு அல்லது தசரத ராமனைக் குறிப்பாது.

இராமாகசி யோபநிடதம் சொருபத் தியானம்.

சொல்லுஞ் சமயத்தில்.

(1) ராஜீந்திரெனத்ரம் ஸொரோய-யாரிணம்ஸகுவிநம்வரம் । ஹஸோஜி குவிதஸவ்யாம்மக்ஷபி-நஜீவாஸஹ । (2) ராஜாநிராஜாம்ஸளநுய-வீராம் ஸொரோவதம்ஸகாம் । வாஸாம்ஸுஸயநம்வ்யாண யராம்யாயெதி ரொவநாம் ।

“முக்கண்ணரும் பாதிமதியணிந்தவரும் சூலத்தையுடையவரும் மேலானவரும் பஸ்மோத்துளநஞ் செய்யப்பட்ட சகல அங்கங்களை யுடையவரும் சடையையுடையவரும் ஆன இராமனை உபாசிக்கிறோம்.”

“இராமனாழகியவனும் அழகுக்கெல்லை யானவனும் சந்திரனைச் சிரோபூஷணமாயுடையவனும் பாசம் அங்குசம் வில் பாணங்களைத் தரித்தவனும், மூன்று கண்களையுடையவனும் ஆன தேவியைத் தியானிக்கவேண்டும்.”

என்று மூர்த்தித்திர யாதீதரான சிவசக்தி ரூபமாகச் சீதா இராமர்களைத் தியானித்தது. இஃது இராமத்தியானத்தின் இரகசியம் கூறவந்த வுபரிஷத்தாதலின் ராமதாபிரியில் “ஸ்ரீவசுதேவ” என்றதை விளக்கிக் கூறிற்று.

இவைகளால் சருவஜகத்காரணராகிய பரப்பிரமமே தாரக மந்திரமாகிய பிரணவத்துக்கு வாச்சியப் பொருளென்றும் அஃது மூர்த்தித்திரயாதீதரான சக்தியோடு கூடிய சிவபரப் பிர்மமென்றும் குருலிங்க சங்கமங்களைச் சிவமாகப் பாலிப்பது போல பிரமோபாசனை செய்யத் தகுதியற்றவர்களாகிய சிலப ரிபாகிகள் சீதா ராமர்களைச் சிவசக்திகளாகப் பாலித்துத் தியானிக்க வேண்டுமென்றும், இராமசப்தம் பிரமவாசக மாதலானும், அப்பெயர் விண்டு அவதாரமாகிய தசரத புத்திரனுக்கிடப்பட்டதாலும் அவ்விராமனிடத்தும் சிவபரப்பிர்ம்பாவனை செய்தல் சாஸ்திர விரோத மன்றாதலானும் அவ்விராம சப்த மூந்தாரகமென்றுபசரிக்கப்பட்டது என்றும் வியக்தமாகியது.

“ஐஹ்யேஷிர்மஸுகஷ்ணாஸி” என்ற பிரம சூத்திரப்படி உயர்ந்தவராகத் தாழ்ந்தவரைப் பாலித்தல் முறையாதலின் சிவபரப்பிரமபாவனையால் இராமனைப் புகழ்ந்தது.

உண்மை யிங்னன மிருக்க சிவபரப்பிரமம் தசரத இராமன் நாமத்தைக் காசியிற்ஜபிக்கிறது என்று பொருள் கொள்ளக்

கூடுமா? ஜனனமரணாதி சம்சாரபயத்தினின்று கடத்திவைக்கும் ராமசப்ததத்துக்கு வாச்சியப் பொருளாகிய தாரகப்பிரமத்தியாநத்தை அப்பெயர் தரித்த ஜனனமரணங்களிற்பட்ட தசரத ராமருக்குரித்தாக்கலாமா? சிவசிவவென்றொருவன் செய்யுந் தியாநம் சிவன் என்ற பெயர் தரித்த வொருமனிதனைக் குறித்ததாமா? ஆகா. “வீதாராஜைததூயாவதுவஜ்யை” “அவர்கள் வடிவமாகச் சீதாராமர்கள் பூசிக்கத்தக்கவர்கள் என்றவசனம் சீதாராமர்கள் தாமேதியானிக்கத் தக்கவர்கள் அன்றென்றும், சாணம், கல், மண், செம்பு முதலிய விக்கிரகங்களில் ஈசுரனைப் பாவித்துப் பூசித்தல் போல சீதாராமர்களிடத்தில் சிவசக்திகள் பாவித்து வணங்கத்தக்கவர்களென்று விளக்கவில்லையா? இங்ஙனம் பொருள் கொள்ளாவிடில் இவ்வுப நிஷத் துக்கள் பூர்வோத்தர விரோதங்களால் அடியோடு பொய்த்துப்போம். ஆதலால் பிரம சப்ததத்துக்கு வாச்சியப் பொருளும் நான் காவதுமாகிய சிவபரப்பிரமப்பொருளை ‘நகராணம்’ என்று விலக்கப்பட்ட மும்மூர்த்திகளிலொருவராகிய குணருத்திராத்தியானிக்கின்றனர் என்று பொருட்கோடலேசால்பாம்.

இங்ஙனம் உய்த்துணராத இராமதாபிரியிற் சொன்னபொருள் விண்டு என்றும், வைஷ்ணவ மதத்தை இவ்வுட ரிடத்தங்கள் போதிக்கின்றன வென்றும் உய்த்துணராத நம்பல் அவலமே. இன்னுஞ் சற்றதனை விளக்குதும்.

இராமோத்தரதாபிநி “யதூரகஸ்ய ஹாயொஷ ஹாவிஷ ஹேஹேஹேஹேயொயஸவஹேவாது—யெவாஷ்டா ஹேவாஷ்டா, யெவாஷ்டாவஸவம்—யொவெஸ்ய ராஜிவநுஃ ஸஹவாநநெஹதவரஜாநநுக்ருதா” “எது தாரகப்பிரமம், எதுபிரமா விஷ்ணுருத்திரன், எது சகலதேவாத்மா—எது எட்டி லோகபாலகரும் எது அட்டவசுக்களும்

எது ஸ்ரீராமச்சந்திரன் (ஆகியதோ) அது பகவானும் இரண்டற்றவனும் ஆந்த வடிவனுமாகிய பரமாத்மா.”

இவண் சகல சித்தசித்துப் பிரபஞ்ச வடிவனாகிய பரப்பிரமம் கூறப்பட்டது. இனிப்பலன் கூறுமிடத்து வைஷ்ணவாதிசமயாதீதமாகிய பிரமோபசனா மந்திர மென்றுங் குறிக்கின்றது.

இராமோத்தரதாபிரி. வெஷ்வெஷ்விலவெஷ்வராகி ३௦
தூ: வராயிகு: | மாணாவத்யாபிஷேகெஷு கொடிகொடி
மாணாயிகு: || “இராம மந்திரமானது வைஷ்ணவ மதத்திலுள்ள சகல மந்திரங்களிலும் அதிக பலனுடையது, காண்பத்தியம் முதலிய மந்திரங்களிலும் கோடி கோடி குணமுள்ளது.

இதனால் இராம மந்திரம் வைஷ்ணவ மதசம்பந்த மன்றென்பது தெளிவு.

இஃதன்றி வைஷ்ணவ மதத்தினர்க்கு விரோதமானதும் சமயாதீத சுத்தாத்வைதிகளாகிய சிவபரப் பிரமோபாசகரம்பாவனை செய்யப்படும் “பிரமோஹம்” “சிவோஹம்” என்ற வுபாசனைபோலவே “ரோஜோஹமி” “நான் இராமனாயிருக்கின்றேன்” என்று எப்பொழுதும் பாவிக்க இராமதாபிரி இராமரகசியோபநிடதங்கள் விதிக்கின்றன. இவ்வுபாசனை மாத்துவ பாஞ்சராத்திர வைகானச வைஷ்ணவர்களுக்குச் சம்மதமாமா. அங்ஙனம் தங்களுக் கொவ்வாத விஷயத்தைத் தங்களுக்குச் சொந்தமாக்க முயல்வது முடவன் கொம்புத் தேனுக்கிச்சித்தல் போலும், அன்றியும் இவரது இராம ரகசியோபநிடதம் விபூதிருத்திராஷுத்தையும் அக்கினி காரியத்தையும் அங்கீகரித்திருந்தும் ஓராமல் அதற்கு விரோதமாய் அவைகளைத் தாவிக்கப் புகுந்தது வியப்பினும் வியப்பே. அவையாவன. இரா

மரகசியோபநிடதம் “ஹஸோஜ ஹித ஸவராமம்” “ஹோ ஹா
கூஷாவ்ய தரோமயா” “ஜுஹாயாசு” “ஹுமெசு” “ஹோதே
புணததூ” “ஸிஹ பதெ” இவையன்றி வில்வமர
த்தடியிலிருந்து ஜபிக்கவிதித்தலையுமோர்க.

இராம சப்தத்தைப் பிரமவாசகமாகக் கொள்ளும்பொ
ழுது பிரம விஷ்ணு ருத்திரராகிய மும்மூர்த்திகளும் அதைத்
தியானித்தலும் உபதேசித்தலு முறையே. மேற்போந்த நியா
யங்களால் ஷே உபநிடதங்கள் சிலபக்குவிகளுக்குச் சிவ பரப்
பிரமத்தைச் சீதாராமராகப் பாவித்து உபாசிக்க விதிக்கின்
றன வென்பது நன்கு விளங்கும்.

பூர்வபக்கம்-௩--சித்தாந்தம்.

இனி இவர் ஆதரவாகத் தேடிய பொப்பதேவ கிருதமாகிய
கிருஷ்ணபாகவதம் புராணமன்று, தேவீபாகவதமே புராண
மாகச் சகலசிஷ்ட ஜனங்களால் கிரகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.
இனிக்கிருஷ்ண பிரானது பெருமை கூறவந்தவதுவும் சமுத்
திர மதனகாலத்தில் விஷுவேகத்தாலிரிந் தோடியதேவர்களும்
பிரம விஷ்ணுக்களும் ஸ்ரீபரமேசுரனைச் சரணடைந்தார்கள்
என்று “சூக்ஷ்மரணாஸ்துரணஸோபாஸவே” என்பது முதலிய
வாக்கியங்களால் வெளிப்படுத்தியது. இன்னும் பலவிடங்க
ளிற் சிவோத்திருஷ்டங் கூறுகின்றது. அஃது தூஷிக்கினும்
சூக்ஷ்மத் சருதிகளின் முன்நிற்கும் வன்மைத் தாகாதென்பது
தெளிவு. முற்கூறிய சருதிகளைக் கவனித்துய்க,

பூர்வபக்கம் : ச.

கௌதமமிருதியில் பிராயச்சித்தப் பிரகரணத்தில் கூறிய
அதர்வசி கோபநிஷத்திற் பாசுபதவிரத மென்னும் பஸ்மதார
ணம் அவசியம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று கூறியது
கொண்டேயாவரும் பஸ்மமணிய வேண்டியது “கடமையோ?

அதர்வசிகோப நிஷத்துப் பிரகூழிப்தம் : அதனால் அது விதித்த பஸ்மதாரணம் பூஜ்யமாகாது என்றனர்.

சீத்தாந்தம்.

அதர்வசிகோபநிஷத்துப் பிரகூழிப்தமென்பதற் கொருகாரணமு முரைத்தாரில்லை. நிரேது வாய்ப்பிரகூழிப்தமெனில் அத்தோடுஜபிக்கத்தக்கதாய்க் கூறப்பட்ட சகலவேத சம்ஹிதைகளும், மதுக்கள் அகமருஷணம் உருத்திரங்கள்புருடசூக்தம் ராஜநரௌஹிண பிரஹதரந்தரம் முதலிய சாம முதலியனவும் பிரகூழிப்தமாம்: அவையந்நன்மாகவே பாவகன்ம நிவிர்த்தியின் பொருட்டு அவைகள் ஜபிக்கத்தக்கன வென்று கூறிய கௌதம தருமசூத்திரமும் பிரகூழிப்தமாய் அவற்றையறியாதுரைத்த அறியாமை கௌதமருக்கேறும்: ஏறவே அன்னவர் தூலைப் பிரமாணமாகப்பற்றிப் பஸ்மத்துக்கீனம் கூறுமறியாமை இவருக்கே வருமென்றிவ ரோரந்திலர்போலும், ஆகலின் அதர்வசிகையிற் கூறிய பூதிதாரணம் கொள்ளத்தக்கதே.

பூர்வபக்கம் - ௫.

“கௌதமர் உபநிடதங்களை ஜபிப்பதே ஜபருபமான பிராயச்சித்தமென்று கூறினாரன்றி அவ்வுபநிடதங்களிற் கூறியபடி அதுட்டித்தே தீரவேண்டுமென்று அருத்த நிர்ணயஞ் செய்யப் பிரமாணமில்லை” என்றனர்.

சீத்தாந்தம்.

இவர் யுத்திகேட்டு நகையாத புத்திமான்களுண்டா? ஒரு தூலைப் படித்தாலும் பாவம்போமென்பது அந்நூலிற் சொல்லப்பட்ட உயர்பொருள் பற்றியேயாம். செய்யத்தகாத பாவத்தைச் செய்யச்சொல்லும் தூலைப்படித்தால் பாவம்போமென்று கூறுவாருளரா? அதர்வசிகையோடு ஜபிக்கத் தக்கதாய்ச் சொல்லிய புருட சூக்தத்திற் கூறிய பொருள்களை மறுக்க இவர் சம்மதிப்பரா? இவ்விவகாரத்தாலும் அவர் கண்கேக்கேடு

பிரஹத்ஜாபலசுருதி—“யி மஸாஹி தம்மா^{ஹி}”

எஜுர்வேதம்—“சும^{ஹி} ஹ^{ஹி} ஹ^{ஹி} ஹ^{ஹி}” “ஹ^{ஹி} ஹ^{ஹி} ஹ^{ஹி} ஹ^{ஹி}”

“ஹ^{ஹி} ஹ^{ஹி} ஹ^{ஹி} ஹ^{ஹி} ஹ^{ஹி} ஹ^{ஹி}”

திருவாய்மொழி — “கரியமேனி மிசைவெளியநீறு சிறிதே யிடம்”

“நீறுசெவ்வே யிடவாரைக் காணின்”

“தவளப்பொடிக்கொண்டு” “தமரணிநீறுகொண்டு”

என்று பஸ்மதாரணங் கூறுவதால் அவைகளும் பிரகாசித்தமாம். இவைபோலவே புராணங்களும் கூறுவதாலவைகளும் பிரகாசித்தமாம். எல்லாநூல்களும் சுருதிகளும் பிரகாசித்தமென்பாரானால் ஆஸ்திகத்துவ மிவருக் கெவ்வணஞ் சித்திக்கும்.

“சும^{ஹி} ஹ^{ஹி} ஹ^{ஹி} ஹ^{ஹி} ஹ^{ஹி} ஹ^{ஹி}”

தெய்வபுரிதிதவ்யிதிவிஜயதெ” என்ற போதாயனகுத்திர வாக்கியத்தை வாசித்த பின்னரும் பூதியென்ற பதத்துக்குப் பொருள் பஸ்மமா ஐச்சவரியமா என்ற அருத்தமயக்கத்தைப் பிரஸ்தாபிப்பது இவருக்குள்ள மயக்கத்தாலன்றி வேறோரார் றுலன்று “சும^{ஹி} ஹ^{ஹி} ஹ^{ஹி} ஹ^{ஹி}” என்றதைக் கவனித்துய்க.

பூர்வபக்கம்-சு. சித்தாந்தம்.

பஸ்மம் மயிர் உமிவராட்டி கபாலம், அமேத்தியங்களை மிதி யாதே என்று எறியப்பட்ட சாம்பல் முதலியவற்றைக் குறிக்கின்றன வென்றும், உம்மைத் தொகையென்றும், முன்னரே பல பிரபலப் பிரமாணங்களோடு ஸ்ரீமான் மஹா மஹோபாத் தியாயரவர்களால் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கின்றது, ஆதலால் மறுபடி மிவர்கூறுவது வீண். களையப்பட்ட மயிரன்றித் தன்ற லையிலிருக்குமயிர் அசுத்தமாமா ? தீட்டிக்களைத் தெறியப்பட்ட உமியன்றி அஃது நெல்லி லிருக்கும்பொழுது அசுத்தமாமா ?

சகலஅசுத்தங்களையுஞ் சுத்திக்கும் கோமயத்தாலாகிய வராட்
டி யசுத்தமாக்கி யெறியப்பட்டாலன்றி சமையல் அக்கினிஹோ
த்திரம் பஸ்மம் முதலியதுக் குபயோக மாகின்ற அது அசுத்த
மாமா ! பிணஞ்சுட்டபின்னர்க் கிடக்கும் கபாலவோடன்றித்
தன்சிரம் அல்லது கபாலவோடு தொடக்கத்தகாத அசுத்தத்
தன்மை யுடையதாமா ? தன்றலைமயிரையும் கபாலத்தையும்
தான் மிதிக்கமுடியுமா ? பிறர்தலையை மிதிப்ப திவ்விதியிற் சாரு
மா ? மிதித்தாற் பதின்மிதி பலனாகாதா ? அல்லது கபாலம் மண்
சட்டியைக் குறிக்கில் உபயோகித்துக் கழிக்காத புதிய மண்
பாத்திரத்துக்கு அசுத்தத்தன்மை யுண்டா ? கபமுதலிய வசுத்
தங்களும் சரீரத்தினின்று வெளிப்பட்டுக் கழிந்தபின்னரன்றிச்
சரீரத்திலுள்ள பொழுதே அசுத்தமாகக் கிரகிக்கப்படுமா ?
அவை சரீரத்தினுள் ளுள்ளபொழுது மிதிப்ப தெப்படி ? அவை
போலக் குப்பையி லெடுத்தெறிந்த அடுப்புச்சாம்பல் சவச்சாம்
பல்களுக்கு அசுத்தத்தன்மை யுண்டு. அக்கினிஹோத்தர பஸ்
மம் கற்பம் அநுகற்பம் விகற்பங்களாகிய பஸ்மங்கள் அசுத்
தத்தன்மை யுடையன வாமா ? பண்புத்தொகையென்று பூர்வ
பகூழியும் அவர் ஆசிரியரும் கூரியபடி யொப்புக்கொண்டால்
அசுத்த பஸ்பம் மயிர் உமிவராட்டி கபால ஓடுகளை மிதியாதே
யென்று பொருள்பட்டுச் சுத்தமான பஸ்மாதிகளுக் குயர்வுதா
னே கிடைப்பதோர்க. அன்றியும் பராசரஸ்மிருதி, பிராயச்சித்த
காண்டம் 7 - வது அத்தியாயத்தில் மாதவாசாரியர் வியாக்
கியானத்தில் மேத்யமான பதார்த்தங்களைச் சொல்லும் சம
யத்தில், தேவலகர்.

தாவஃவஃஷ்டி தாவஃஷ்டி தாவஃஷ்டி தாவஃஷ்டி தாவஃஷ்டி
தாவஃஷ்டி தாவஃஷ்டி தாவஃஷ்டி தாவஃஷ்டி தாவஃஷ்டி

“புஷ்பித்தமரங்கள் பிராமணர்கள் பஸ்மம் தேன் பொன்
குதபகாலத்தில் தருப்பையோடு கூடிய எள் இவைகள் நித்திய

பரிசுத்தங்கள்” என்பதால் பஸ்மம் நித்திப்பரிசுத்தப் பொருளென் றறிந்துய்க.

பூர்வபக்கம் - எ.

“சங்கராசாரியர் பூதிசப்தத்துக்கு விபூதியென்று பொருள் கூறாமையால் விபூதி வைதீகமன்று” என்றனர்.

சித்தாந்தம்.

சங்கரா சாரியரும் அவர் பரம்பரையினரும் பஸ்மதாரணஞ் செய்து வருவதையும் அதைப்புகழ்ந்து வருவதையும் இவரேன் கவனிக்கவில்லை. அவர்தாமே நடந்துகாட்டிம்பொழுது சொல்லவும் வேண்டுமா? அவரை இவர் ஆசாரியராய்க் கொள்ளில் அவ ராளுட்டானத்தையு மருசரித்த லவசியம். பூர்வோத்தர விரோதமா யாசாரியர் அநுட்டானத்தை வேறோரிடத்து நிந் தித்தார்.

பூர்வபக்கம் - அ.

“தாமதபுராணங்களில் தாமத முனிவர்களால் திரிபுண்டர தாரணம் அசுரர்களை மோகிக்கச் செய்வதற்காகவே கூறப்பட்டது” என்று தமதாசிரியர் கூறியிருப்பதாய்ச் சொல்கின்றார்.

சித்தாந்தம்.

இவராசிரியர் மொழிபொரு பிரமாணமாமா? விபூதியைக் கூறுவன தாமதபுராணங்கள் அவற்றைச் செய்தவரும் தாமத முனிவரெனில் பதினெண் புராணங்களையுந் செய்த விஷ்ணு அவதாரமாகிய வியாசபகவானே தாமதமுனிவர் ஆகின்றார். அவர்கூறிய மற்ற புராணங்கள்போல வைஷ்ணவ புராணங் களும் தாமதபுராணங்கள் ஆம். அவையன்றி விபூதிதாரணங் கூறிய இராமாயணமும் அதைச் செய்தவான்மீகியும் இராமரக சியோபபரிடத முதலிப உபரிடதங்களும் வேதமும் தாமதகுண த்தவைகளாய் அவைகளின் வக்தாக்களாகிய இருடிகளும் ஈசுர னும் தாமத குணத்தினராம். அந்நவனமாகில் தாமதகுணத்தில்

விடுபட்ட தூல்யாசூ. அந்தோ இவரன்றி இம்மனம் கூறுவாரு
லகிலுளரா ?

பூர்வபக்தம் - கூ.

“சிறந்ததிற்குரியது சிறந்தது தாழ்ந்ததிற்குரியது தாழ்ந்தது என்று மீமாம்சா சாஸ்திரம் கூறுவதால் அநேக உபநிடதங்களால் பஸ்மம் பூசிக்கப்படின்னும் (வேதங்களில்) உத்தமமாகிய சாமவேதத்திற் றேன்றிய வாசுதேவோபநிடதத்தில் விதிக்கப்பட்ட கோபீசந்தன ஊர்த்தவ புண்டரமேசிரேட்டம்” என்றனர்.

சித்தாந்தம்.

அங்ஙனமாகில் கோபீசந்தனத்தின்மீது பஸ்மதாரணஞ் செய்ய அவ்வாசு தேவோபரிடதமே கூறுவதால் பஸ்மதாரணமெத்தகை மேன்மைத்ததென்று சற்று மிவருகியாமற் போனதே பரிதாபம். அன்றியும் அவர் பூஜித்த சாமவேதத்திற் பிறந்த ஜாபால் யுபரிடதமும்.

“வண்பு ஹஜ்ஜெஸ் ஸல்வாஸ்திஹா மிரித் ஸல” முதலிய
வசனங்களால் விபூதிதாரணம் ரூனோற்பத்திக்குக் காரண
மென்று கூறுகின்றது.

சாமவேதத்திற் பிறந்த ருத்திராக்ஷஜா பாலோபரிடதமும்
 “தஜ்ரூபாக்ஷவாஸ்யெசு தெஹமொபுஷாநெநயத்
 மஸிவாபொதிதத் மஸுநெ வஸஷஸஸஜோதீரூபாக்ஷ
 ஜதி” என்றவாக்கியம் புகழ்தலையுமோர்க.

இவைகட் கிவரென்ன சமாதானங்கூறுவர்? முன்னர்ச் சங்கராசாரிய சுவாமிகளை பூதிசப்த்ததுக் கோரிடத்தில் பஸ்ம மென்னுது ஐச்சுவரிய மென்று பொருளுரைத்தற்காகப் புகழ்ந்து பூதிதாரண வநுட்டான முடைமைக்காக விகழ்ந்ததுபோல்,

சாமவேதத்தைக் கோபீசந்தன தாரணங்கூறிய வாசுதேவோ பரிடத முற்பவித்தம் கிடமாதல் பற்றிப் புகழ்ந்து ஜாபால் யுரிடதம் உருத்திராக்ஷ ஜாபாலோப நிடதங்க னுற்பத்திக்குட மாதல்பற்றி யிகழ்வார் போலும். அன்றியும் கோபீசந்தனங் கூறியதுபற்றிப் புகழ்ந்த வாசு தேவோப நிஷத்தை பஸ்ம தாரணங் கூறியதுபற்றி யிகழ்வர் வேறென்செய்வர். அந்தோ இவரும் இவராசாரியரும் தாங் கூறிய வொரு பிழைக்குத் தப் பிப் பிழைக்கப் பலபிழைகள்கூறி அப்பிழைகளைப்பற்றி வினா வெழும்பொழுது மற்றொன்று விரிக்கின்றனர். அந்தோ இவ ரெற்றுக் கிவ்வண்ணம் வருந்துகின்றனர்.

பூர்வபக்கம் - ௧௦.

“சங்கராசாரியர் குருபரம்பரை நாராயணரி லிருந்துதொடங் குகின்றது, (அஃது) நாராயணர், பத்மபவர் (பிரமன்) வசிட் டர், சக்தி, பராசரர், வியாசர், சுகர், கௌடபாதர், கோவிந்த யோகி, சங்கரா சாரியர், ஒருவர் பின்னொருவராய் வந்தனர். முதற்குருவாகிய நாராயணருக்கு ஊர்த்தவ புண்டரங்கேட் கப்படுகையால் அவர் வழிவந்ததீடரும் ஊர்த்தவ புண்டரமே தரித்தார்க ளென்பது சித்தம். பிரமதேவரும் வசிட்டரும் ஊர்த்தவ புண்டரமே தரித்தார்களு என்று வாசுதேவோப நிடதங் கூறுகின்றது. ஊர்த்த புண்டரந்தரித்த பிரமதேவ ராற் படைக்கப்பட்ட சகலரும் ஊர்த்தவ புண்டரமேதரிக்கக் கடமைப்பட் டிருக்கின்றார்கள்” என்றனர்.

சித்தாந்தம்.

பிரமதேவர் படைத்த ஜீவர்களனைவரும் அவரைப்போல வே ஊர்த்தவ புண்டரந்தரிக்கக் கடமைப்படில் அவரைப் போல பூணூல் தரிக்கவும் அன்னவாகன மேறவும், மனைவியை நாவில் வைத்துக்கொள்ளவும், தலை கிள்ளுண்ணவும் கடமைப் பட லாவசியம் போலும், இஃதொரு காரணமாய்க் கூறிய தா லிங்னம் கூறினும்.

வொப்பற்றதும் ஆகிய விபூதியைக் கோபீசந்தனத்தின் மீது தரிக்க வாசுதேவோ பரிஷத்தில் விதித்ததும், விஷ்ணுபிரானது தாரணம் பஸ்மத்திரி புண்டரமென்று நன்கு விளக்குகின்றது.

இவையன்றி விஷ்ணு விஷ்ணுவினவதாரங்கள் பிரமா இரு முகள் பஸ்மத்திரி புண்டரதாரிகள் என வந்த புராண வசனம் களிருக்கின்றன. இவ்விஷயமாய் ஸ்ரீ வெங்கட்டரமணதாசர வர்களும் சைவசண்டமாருதமாகிய சோமசுந்தர நாயகரவர்களும் எழுதிய தூல்களையும் பார்த்துண்மை யறிந்துய்வீராக.

விபூதிருத்திராக்க விஷயத்தி லோ ராக்ஷேபழம்ன்றி ஸ்ரீ மான் மஹாமஹோபாத்தியாயரவர்கள் எழுதிய தூலின் மேலும் பூர்வபட்சிதமது வன்மையின்மை கருதித்தாமே முன்வரநா ணித்தமது மாணக்கர் பெயரால் வீணாக்ஷேபங்களெழுதி விடுத்தனர். அவைகணிக்கத் தக்கனவன்றேனும் உண்மையறியார் மயங்காவண்ணம் உண்மையெடுத்துக்காட்டினுமென்றிக.

இனியுக் தி ய நுபவங்கள் சிறிது கூறு தும்.

சித்திரோர்த்தவபுண்டரம்.

டஸ்பம், பசிதம் பூதி ரகக்ஷ திரிபுண்டரம் என்றபெயர்களைப் போல சித்திரோர்த்தவ புண்டரம் என்றபெயர் ஆவது அதன் தாரணமாவது, வேதத்திலாவது உபரிஷத்துக்களிலாவது புராணங்களிலாவது வடமொழி தமிழ்நிகண்டிகளிலாவது படிக்கப் படவில்லை. நிகண்டிற்படிக்கப்படாததாலேயே ஷெ பதம் தூத னகற்பிதமெனல் தெளிவாம். ஆசாரியராலேற் படுத்தப்பட்டதெனில் வேதத்தைத்தழுவாத ஆசாரியர்கற்பனைகள் அவை தீகமென்பது தடையற்றமுடிபு. இனித் தமிழ்ப்பாடையிலாவது நாமம் இராமம் திருமண் என்றபெயர்கள் சித்திரோர்த்த வபுண்டரத்துக்குப் பெயராய் ஒரு நிகண்டினும்படிக்கப் பட

வில்லை. திருமண்ணென்றிவர்கற் பித்துக் கூறும் பெயரும் வெள்ளைமண் மாத்திர மன்றி மஞ்சட்பொடியாகிய திருச்சூர ணரேகை வேறிருப்பதால் பொருந்தாது.

ஆதலால் நாமம் என்பது அவைதீக தூதனகற் பனாபுண்டர மென்பது நிர்விவாத சித்தாந்தம். உண்மை யிங்நனமிருக்கக் கற்பித்தவதை நிலைப்படுத்திக் கொள்ள ஆறுவருடங்களுக்கு முன்னொ ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் காத்தியாய னோபரிடதமென்றொ ன்றைக் கற்பித்து வெளிப்படுத்தினர். அஃது வேதத்தைத் தழுவாததாலும், உபரிடதக் கோருவை கூறும் முக்திகோப ரிடதத்துக் கூறப்படாமையாலும், சர்வோப நிஷத்தார சங்கி ரகத்திற் கூறப்படாமையாலும், இதுவரை வழங்கிவருவதும் அச்சாய்வருவது மாகிய அஷ்டோத்தரசதோப நிஷத்துக்கோர் வையிற்காணப்படாமையாலும், புராணங்களில் உபப்பிரமணஞ் செய்ப்பட்டிராததாலும் கற்பனை யென்பது தெளிவு. காத் தியாயனோப ரிடதத்தை தூதனமாய்க் கற்பித்ததுபோல வேத த்தும் முக்தி கோபரிடதத்தினும் புராணங்களிலும் ஆங்காங்கு நாமம் கூறப்பட்டதாக இனிமேல் திருத்தி யமைத்தாலுளதாம். இந்தக் காத்தியாயன உபரிடதத்தைக் கற்பித்தது போலவே புதிய வரா கோபரிடதம் ஒன்று சுதரிசனோபரிடதம் மகாசுதரி சனோபரிடதம் முதலிய சில வுபரிடதங்களைக் கற்பித்திருக்கின் றனர். அவைகளும் அஷ்டோத்தர தசோப ரிடதக்கோவையிலி ன்று ஆதலால் அவை முகம் மதியர் ஆளுகைக்காலத்தில் இஸ் லாமதப்பிரவேசஞ் செய்த மௌலாப் பிராமணர் கற்பித்த அல் லாவுபரிடதம்போல் மதிக்கத்தக்கன. ஆனால் அல்லா உபரிடத மிவற்றினு முன்னையது. இனிக் கிறிஸ்து உபரிடதமென்றபெ யராலு மொன்று வெளிவரும்போலும்.

அங்காரக புண்டரம்.

அங்காரக புண்டரமென்னப்படும் கரிக்கோடும் அவைதீகம் வேதோப ரிடதப் பிரமாண மின்மையால்.

போது நோக்கு வைஷ்ணவம்.

“ஹஸ்யோஹ் ஹிதஸவஃ” என்ற இராமரகசியோபநிடதமுதலிய பிரமாணங்களாலும், “வெளியநீறு” “நீறுசெவ்வே” முதலிய திருவாய் மொழிவசனங்களாலும், “சுழிஹோது ஹஸ்தா” என்றவாசுதேவோபநிடத முதலிய வசனங்களாலும், விஷ்ணு பிரானுக்கும் வைஷ்ணவர்களுக்கும் பஸ்மத்திரி புண்டரமே சிறந்ததாரணம். வைதீக வைஷ்ணவர்களுக்கும் அக்கிரிகாரியங்களுண்மையால், அன்னகாரியத் துண்டாம் பஸ்மம் அன்னவர் தரிக்கத்தக்கதாம்.

சாக்தம், கௌமாரம், காணுபத்தியம், சௌரம் இம்மத்த தினராலும் பஸ்பத்திரிபுண்டரந்தரிக்கப் படுகின்றது.

ஸ்மார்த்தம்.

சோமயாகம் அக்கிரி ஹோத்தர முதலிய அக்கிரியிற் பிறந்த பஸ்மங்களும் தாரணத்துக் குபயோகமாக விதிக்கப்படுகின்றன.

கிறிஸ்துசமயம்.

பழைய ஏற்பாடு. எண்ணுகமம். அதி 19. வாக்கியம். 5. “அதின் (கடாரியின்) தோலும் அதின்மாமிசமும் அதின் இரத்தமும் அதின் சாணியும் சுட்டெரிக்கப் படவேண்டும்” வாக்க. 9. “சுத்தமாயிருக்கிற ஒருவன் அந்தக் கிடாரியின் சாம்பலை வாரிக் கொண்டு பாளையத்துக்குப் புறம்பே சுத்தமான ஒரு இடத்திலே கொட்டிவைக்கக் கடவன்” வாக்க. 17. பாவத்தைப் பரிகரிக்கும் கிடாரியின் சாம்பலிலே கொஞ்சம் எடுத்து ஒரு பாத்திரத்திற் போட்டு அதின்மேல் ஊற்றுச் சலம்வார்க்க வேண்டும்” வாக்க. 18 “சுத்தமான ஒருவன் ஈசோட்பை யெடுத்து அந்த ஜலத்திலே தோய்த்து கூடாரத்தின் மேலும் அதிலுள்ள பணிமுட்டுகள் மேலும், அங்கே இருக்கிற ஜனங்களின் மேலும் தெளிக்கிறது மல்லாமல்”

புதிய ஏற்பாடு. எபிரேயர் அதி. 9. வாக். 13. “காளை வெள்ளாட்டுக்கடா இவைகளின் இரத்தமும் தீட்டுப்பட்டவர்கள் மேல்தெனிக்கப் பட்டசாம்பலும் சரீர சுத்தியுண்டாகும்படி பரிசுத்தப்படுத்தும்”

வெளி. அதி. 9. வாக். 4. தங்கள் நேற்றிகளில் தேவனுடைய முத்திரையைத் தரித்திராத மநுவஷரை மாத்திரம் சேதப்படுத்த அவைகளுக்கு உத்திரவு கொடுக்கப்பட்டது”

இங்ஙனஞ் சொல்லப்படுகின்ற இந்தச் சாம்பல் பரிசுத்தஞ் செய்யாது, பூசக்கூடாது என்று குறித்து விலக்கும் வாக்கியம்பைபிளில் இன்று. குறித்துரையாத வேறுவாக்கியங்களைச் சாக்குக் கூறித் தங்கள் சமயநூலில் விளங்கக் கூறியதையுஞ் செய்யாது விடுக்கின்றனர். இவ்வாக்கியங்களால் கடாரிசாணி வெள்ளாட்டுக் கடாக்களின் சாம்பல் சரீரத்திற் பூசிக்கொண்டால் பாவம் போக்கும் பரிசுத்தஞ்செய்யும் அசுத்த சாமான்களைச் சுத்திக்கும் என்று கூறுவதால் முந்தியகாலத்தில் கிறிஸ்தவரனைவரும் பஸ்மதாரணஞ் செய்துவந்ததாகத் தெரிய வருகிறது.

கத்தோலிக் கிறிஸ்தவர்.

அவர் சமயநூல் கூறுதலோடு அச்சமயத்தவர் மாசி மாதங்கடோறும் சாம்பரடிப் பெரு நாளில் (AshWednesday) திருநீறுதரிப்பது பிரசித்தம்.

யூதமதம்.

இந்த மதநூல்கடாரிசாணி ஆட்டுக்கடாசுட்ட சாம்பல் பாவம்போக்கும் சுந்தந்தருமென்று கூறு கின்றது. அதுதல்முத முதலிய கிரந்தங்கள். இந்த யூதமதம் பரிசேயமதம் சதுசேயமதம் என்றிருபகுப்புடையது. அவைகனினுப்பிரி வினராகிய ஏசேனர் ஏரோதியர் கலிலேயர் தேராபியு தேயர் முதலிய பலருட் பெரும்பாலார் ஷெ விதியைக் கைக்கொள் கின்றனர்.

முகம்மதியமதம்.

மொகரம்பண்டிகையில் பீர்களின் பிரசாதமாக பஸ்மந்தருகின்றனர், நாகூர்முகமதிய ஆலயத்தும் பூதிப்பிரசாதம்வழங்கிவருகின்றனர்.

மத்துவமதம்

ஊர்த்தவ புண்டரமும் அதன் மேற்கரிக்கோடும் தரிக்கும் மாத்துவர் ஜயவருமத்வசித்தாந் தோன்னுகி ரி சபாசரித்திரத்தில் பிராமணன் ஒளபாசன முதலிய ஹோமஞ்செய்யவேண்டியதவசியமாதலால் அவைகளிலுண்டாம் ஹோமபஸ்மத்தைத்தாங்கள் வைஷ்ணவராயிருக்கினும் நெற்றியின் மாத்திரந்தரித்துக் கொள்ள வேண்டியதவசியந் தானென்று பிரமாணத்தோடு பிரசித்தப் படுத்தியிருக்கின்றனர்.

ஷெ சபையின் மன்மதவருத்திய சரித்திரத்தில்.

“4-வது பிரச்னை. ஹோமபஸ்மம் நெற்றியில் மாத்திரந்தரித்துக் கொள்வதற்குப் பிரமாணம் ஜயவத் ஸாஸபாசரித்திரத்தில்எழுதப்பட்டது. பிரமோத்தர கண்டத்திலும் ஸ்மார்த்த தானுக்கிரகமணிகையிலும் ‘ஸிரொஅரூடவக்ஷுஸ்யெஷுதி உகாநிகுஸ்யாசு’ என்றிருக்கிறதல்லவா எந்தப்பிரமாணத்தாலிது குறைந்து போய்விட்டது.

ஸமாதாநம் “திஉகாநிகுஸ்யாசு”என்னும் வாக்கியக் ஊர்த்தவ புண்டரத்தை ரூடியாகக்கிரக்கிறதே யல்லாமல் திரிய்க்புண்டரத்தை யல்ல “யாரயெனெஷெ லீவாஜீக்ஷாஸிவஜீக்ஷாஸெவெஷெ வ” என்று பிரமாண மிருக்கிற தாகையால் வைஷ்ணவர்கள் ஸர்வாங்கபஸ்மதாரணஞ் செய்யக் கூடாது.

“5.

ஹோமங்களை விடலாமா? சமாதானம் வைச்வதேவம்ஹோமந்தான் அதையெல்லோரும் ஆசரிக்கிறார்கள். ஒளபாஸநம்சிலர் ஆசரிக்கிறதில்லை. ஆசரிக்கவேண்டியதுதான்

விதி. கூடாதென்பதற்குப் பிரமாணம் இதுவரையிலும் ஸுபி
கர்களுக்குத் தெரியவில்லை” என்று மெழுதியிருக்கிறார்கள்.

இவைகளால் ஒளபாசனாதி அக்கிரிகாரியங்கள் அவசியஞ்
செய்யத்தக்கன வென்பதோடு வைஷ்ணவர்களும் நெற்றி
யின் மாத்திரம் பஸ்மதாரணஞ் செய்யவேண்டுமென்று மாத்
துவரணைவரும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்.

வைதீகவிற்துமதம்.

BRIEF HISTORY OF ANCIENT AND MODERN INDIA.

By Romesh Chunder Dutt c. i. e. “These numerous
ceremonies have been classified by Goutama under
forty heads, twenty-one of which are sacrifices, and
the remaining nineteen are nearly Domestic cerimo-
nies. Young men after completing their education
returned to their homes and lighted the sacrificial
fire.” “From this period they kept up the sacrifi-
cial fire in their houses, and performed daily sacrifices,
offering libations of milk, morning evening, to the
fire. Sacrifices were also performed at the new and
full moon.” “This was the form of Hindu religion in
ancient times.”

இந்தியாவின் புராதன தூதன சரித்திரச்சுருக்கம். ரோமே
ஷ்சுந்திராட் சி. ஐ. இ, “இந்தப்பல சடங்குகளும் கௌதமரி
ஷியால் 40 பிரிவிற் பகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் 21-
எக்கியங்கள் மீத 19-இல்வாழ்க்கைக்குரிய சடங்குகள். பாலி
யர் கல்விகற்று முடிந்தபின் தங்கள் இல்லத்துக்குத் திரும்பி
வந்து அக்கிரி ஆதாநஞ் செய்துக்கொள்வர்” அக்கால முதல்

அன்னவர் தங்கள் இல்லங்களில் யஜனாக்கிரியை ஆராதித்து நாடோறும் காலை மாலையில் அக்கிரிக்குப்பால் ஆகுதிதந்து எக்கியஞ் செய்வார், அமைபௌரணைகளில் இட்டிகள் செய்வார். இது பூர்வத்தில் ஹிந்துக்களின் ஆசாரமுறை”

துவிஜர்க்குரிய 40 சமஸ்காரங்களில் இல்லச் சடங்குகள் போக 21 எக்கியகன்மங்களா யிருக்கின்றன. அவைகளை யநுட் ழுப்பவர் அவற்றிலுண்டாம் பஸ்மதாரணஞ் செய்யவேண்டி வருகின்றன. அவைகளை விட்டுவிட்டால் பிராமணர்க் குரிய விசேட கன்மங்களே யில்லாமற் போகின்றன. இவ் வநுட் டானம் இற்றைக்கு 3300 - வருடங்களுக்கு முன்றெடங்கி நிகழ்ந்து வருவதாய் ஹிந்துதேச சரித்திரக்காரர்களாகிய அந் கிலேயரிற் பலரும் மேற்குறித்த சரித்திரக் காரரும் தீர்மானிக் கின்றனர். வேதத்திற் பெரும்பாகம் எக்கியங்களைப்பற்றியே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவை யியற்றத் தகாதனவெனில் அதன் வக்தாவுக்கும் அறியாமையேறும், இத்தகை அக்கிரி ஹோத்திராதி கன்மங்களை மறுக்கமுயல்பவர் கொள்கை எவ் வளவு வேதவிரோதமான தென்றறிஞர் அறியாமற்போகார். இராமாநுஜாசாரியர் பிறந்தது கலியுகம் 4118 - ல். அஃது இற் றைக்கு 884 - வருடங்க ளாகின்றன. அவர்தான் திருமண் ணென்ற சித்திரோர்த்தவ புண்டாத்தைக் கற்பித்தவர். மத் துவாசாரியர் அவர்க்குப் பலவருடங்களுக்குப் பின்னவதரித்த வர். அவர் அங்காரக புண்டரத்தை (கரிக்கோட்டைக்) கற்பித்த னர்.) இச் சரித்திரங்களால் இந்துக்களின் பூர்வீக வைதீக புண்டரம் விபூதி யென்றும், பெரும்பாலும் சமையமனைத் தினுமுள்ள புண்டரம் நீரென்றே யென்றும் இக் கருத்தனைத் தையும் திருவுள்ளத்தடக்கியே சூத்திரமாக “சமயத்திலுள்ள துநீறு” என்று திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் தமிழ் மறையிற் திருவாய் மலர்ந்தருளினர் என்றுத் தெளிவாம்.

மந்திரம்—இரகைடி.

சைவம் பாஞ்சராத்திரம் வைகானசம்மாத்துவம் சாக்தம் காணபத்தியம் கௌமாரம் செளரம் ஆக்நேய மதத்தவரும், காளாமுகம் காபாலம் பாசுபதம் பைரவம் முகம்மதியம் முதலிய வெல்லாமதத்திற் சம்பந்தித்தவரும் பீடாபரிகாரம் முதலிய * தைக்குறித்து மந்திரிப்பது பெரும்பாலும் விபூதியைக் கொண்டே † அன்றி கரி, மண், மஞ்சட்பொடிகளைக் கொண்டன்று. மந்திரங்கற்ற கிறித்துவரு மவ்வணமே புரிகின்றனர். அங்ஙனம் துன்பத்தினின்று இரகைடிப்பதாலேயே பூதிக்கு இரகையென்று பெயராயிற்று.

வைத்தியம்—(ஆயுள்வேதம்.)

சுத்தமான சாம்பற் சம்மந்தப்படும் விஷாணுக் கிருமிகள் தொற்றுரோகச் சிற்றுவிரிகள் தந்திரவமுறிஞ்சப்பட்டு மாணத்தையடையும், அசுத்த வணுக்களேடுள்ள காற்றுகள் அதிலுள்ள வணுக்களின் தீயசத்துகள் வறண்டிகெடச் சுத்தியாம்; திரவச் சத்தொழிய நசுக்கப்பட்ட, காயவைக்கப்பட்ட அல்லது சுட்டெரிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்கள் அணுகும் திரவச்சத்தைத் தம் மிடங் கவர்ந்துகொள்ளுந் திரவடைமையின். அத் தகைச் சாம்பல்களில் முள்ளுத்தண்டு கள்ளிமரம் போன்றவற்றின் சாம்பல்கள் சரீரத்திற் பூசிற்பட்டவிடத்தை சுட்டுப்புண்படுத்தும்; உட்கொள்ளிற் பலதீங்கு களியற்றும். அத்தகைத் திங்குகளியற்றாததும், மற்றெல்லாச் சாம்பல்களைக் காட்டிலும் சத்துள்ளதும், திரவங்களைக் கவர்ந்து சீக்கிரஞ் சுவரவைக்கக்கூடியதும், விஷச்சத்துக்களைக் கெடுப்பதும், மெழுகப்பட்ட பூமியில் உண்டாம் கிருமிகளை நாசப்படுத்துவதும், துரணுக்களைக் கவர்ந்து கொள்வதும் உட்கொள்ளினும் பலரோகங்களைக்கெடுப்பதும், சோப்பு சீயக்காய் அரைப்புகளைக் காட்டிலும் சீக்கிரம் எண்ணெய்ச்சத்து அழுக்குகளைப் போக்குவதும், ஊனுப்

திருஞா. * “வருத்தந்தணிப்பதுநீறு” † “மந்திரமதாவதுநீறு”

புச் சத்துள்ளதுமாகிய சாணம் கோமயங்களின் சாம்பலாகிய விபூதிமிக்க பயனுள்ளது. பசுவின் நெய்விட் டெரிக்கப்பட்ட அரசங்கட்டைச் சாம்பலும் மிக்க பயனுள்ளது. அரசங்கட்டைச் சாம்பலும் கோமயச் சாம்பலுங்கலந்த விபூதி அதிகநற் குணமுள்ளது. பஸ்மம் புழுக்கள் பற்றும்ற் காத்தற்குச் சாம்பல் கலந்துவைத்த வித்துக்கள் அவைகளிற் புழுவுண்டாகிய ரித்து உழுத்துப்போகா திருத்தலும், பற்றிய புழுக்கள்சாதற்கு அவரை முதலிய செடிகளில் புழு அசுகணி உண்டாம்பொழுது சாம்பலை மேற்றெளிக்கில் அவைநசித்துச் சுத்தமாதலும், சான்றும்.

பஸ்மதாரணபேதங்களாலுண்டாம்பயன்.

உத்தூளநம் பஸ்மத்தைச் சரீரமுழுமையும் பூசிக்கொள்ளல், சரீரத்தின் மேற்படும் விஷாணுக் கிருமிகள், தொற்று ரோகச் சிற்றுவயிர்கள், தூர்வாயுக்கள் இவைகளின் விஷச்சத்துக்களை யுறிஞ்சிச்சரீரத்தி லக்குற்றங்களேறாமற் செய்யும். சிரசில் நீர்க்கொள்ளாது. நீரையுறிஞ்சிக்கொள்ளும், விஷக்காற்றுகள் சரீரத்துட் செல்லாமல் அணுத்துளைகளை யடைத்துக் கொள்ளும். அவகுண்டநம் சரீரத்தில் பஸ்மம் அதிகமாய்ப் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் பொருட்டு நீரிற் குழைத்துச் சரீரமுழுதும் பூசிக்கொள்வது. இஃது சரீரத்திலுள்ள மின்சாரச் சத்து (Animal Magnetism) வெளியேறிப் போகாமற் காக்கும். விஷக்கிருமிகள் பற்றலால்வரும் சருமரோகங்கள் வாராமற் றடுக்கும். சரீரத்துக்குக் காந்தியும் அழகுந்தரும். திரிபுண்டாம், உத்தூளநம் அவகுண்ட நத்தின்மீது 16 - இடங்களில் மூவிரலால் கனமாய்த்தரிப்பது. (நேத்திரரோகம் பாதம் சிரசுகளிலிடும் பற்றுக்களாலும், இடிப்புவலி நெஞ்சுவலி முதுகிற் காற்றுப் பிடித்தலாலும், உட்பகுதியிலுள்ளனோய் மேற்பகுதியில் அக்கிரி பளாஸ்திரி லேபன தைலங்களிடுவதாலும், தலைமுழுவது முள்ள வலி உச்சியில்வைக்கப்படுந் தைவேளை

யாலும், நரம்பு முதலியவற்றின் வழியாய் மருந்துச் சத்துப் பற்றி செளக்கியப் படுதல்போல) உச்சியில் நெற்றியில் செய்யும் திரிபுண்டர தாரணத்தால் (கனமாய்த்த ரித்தலாகிய பஸ் மப்பற்றால்) கண்டத்துக்கு மேற்பட்டதும், கண்டத்திற் றரித்தலால் துராகாரங்களால் வாய்தொண்டை அன்னசயத்தி லுண்டாவதும், மார்பிற் றரிப்பதால் நெஞ்சிலுண்டாவதும், நாபியிற் றரிப்பதால் இலிங்கத்திலும் நாபிக்குக் கீழ்ப்பகுதியி லும் உண்டாவதும், பிரட்ட பாகத்திற்றரிப்பதால் அபான முதலியவற்றி லுண்டாவதும், முழங்காலிற் றரிப்பதால் பாதங்களிலுண்டாவதும், விலாப்புறங்களிற் றரித்தலால் வயிற்றி னுட் பகுதிகளிலுண்டாவதும், ஆகிய சிம்சில நோய்கள் நீர்த் தோடம் விஷானுச்சம்மந்த தோடங்கள் சருமம்பற்றிய ரோ கங்களை நிவிர்த்திக்கும் வாராமற்காக்கும். * மேற்குறித்த இட ம்களிலுண்டாம் பாவங்களைப் போக்குமென்று கார்த்தப்புரா ணங் கூறுகின்றது.

இத்தகைப் பஸ்மகவசம் உரோமம்பர (Flannel) முத லியதாற் செய்த தடித்தசட்டைக் கவசங்களை யெப்பொழு துந் தரிக்கமுடியாத வெப்பமுடைய ஹிந்துதேயத்துக்கு மிக்க வவசியமும் தேகசம்ரக்ஷணக்குரிய சாதனமுமாம். மிகக் குளிர்ச்சியுடைய நாடிகளில் சட்டைக்கவச மெப்பொழுதுந் தரி த்திருத்தலாவசியமாதலின் அன்னவர்க்கு மாத்துவ ரொப்புக் கொள்ளுகின்றபடி நெற்றியின்மாத்நிரந் தரித்தல் போதுமான தாகலாம். குளிர்நாட்டிலுள்ளார் வைகறையிற் குளித்தலைக் கைக் கொள்ள வேலாமைநோக்கியே சாத்திரங்கள் நீர்க்குளிப்பினும் நூறுபங் கதிக பலனுடையது பஸ்மோத் தூளநமாகிய ஆக்கி நேயஸ் நாமம் என்று அன்னவர்க்குக் கதிகூறிற்று. இவை களை “சூயுஷாஸி” என்ற பாரதமும் “ரக்ஷாஸூ” என்ற

* திருஞா. “ஏலவுடம்பிடர் தீர்க்கும் இன்பந்தருவது நீறு.”

இராமாயணமும் “ஸிரொஜ்ஜிஹ்ரொமஸிவஹ்” முதலிய சிவபுஜங்கமும், “ஹிதகவலிதாஸா” என்ற ஆசாரியர் வசனமும் விளக்கும்.

இனி இந்தப்பூதியானது நீராடிய காலத்தும் வெளியிற் புறப் படுங் காலத்தும் அசுசியுடையாரைத் தீண்டிய காலத்தும் போகஞ் செய்தகாலத்தும் வேர்த்தகாலத்தும் சந்தியாகாலத் தும் தூங்குமுன்னரும் விழித்தபின்னரும் ஆகாரஞ்செய்தற்கு முன்னரும் பின்னரும் சரீரத்திற் பற்பமில்லா தமிழ்தகாலத் தும் நாய் பூனை எலிகளைத் தீண்டியகாலத்தும் நோயுடையபாப் பரிசித்த காலத்தும், மறுபடி தரிக்கத்தக்கதென்று பூதிதாரணம் விதிக்கும் தூல்கள் கூறுவதால் அவற்றை பூதிக்கில் நீரோற்றம் விஷக்காற்று விஷாணுக்கள் பற்றல் நோய்பற்றல்களை நீக்கற்காகவும் பற்றாமற் காத்தற்காகவும் ஷ்டி பூதிதாரணம் கூறப்பட்டதென்று வெளியாம். இவைகளைப்பற்றிக் கூறிய ஆயுள்வேத தூலாதரவுகளை விரிக்கும் பெருகுமாதலிற் கருத்து மாத்திரம் கூறினும். இவையனைத்து மொருங்குக்கில் சுருதியுத்தி அநுபவ மூன்றாலும் பஸ்மதாரணஞ் சிறந்ததென்பது தடையற்ற முடிபாம்.

(உருத்திராக்கம்) ஆயுள்வேதியர் கருத்து.

உருத்திராக்கம் சூக்கும மின்சாரமுள்ளது. அதைத் தரிக்கில் மின்சாரம் சரீரத்திற் பரவி இரத்தத்தைச் சுத்திகரித்து நாடிக ளுக்குச் சுத்தியும் பலமுந்தரும், மூளையைத் தெளிவுபடுத்தும். மனத்துக்கு உற்சாகமும் நிலையுந்தரும்- தொற்று ரோகங்கள் பற்றாமற்றமிக்கும். எத்துணையதிகந்தரிக்கின்றனரோ அத்து ணை மின்சாரம் அதிகரித்து இரத்த சுத்தியையும் தேகபலத்தையும் மனோபலத்தையும் விருத்தி செய்யும். இதனாலேயே 1, 3, 6, 12, 16, 32, 51, 108, 300, 1008, எண்ணில் தரிக்கில் ஒன்றுக் கொன்றதிக பலமுடையது என்று தூல்கள் கூறுகின்

உருத்திராக்கம் ஆயுள்வேதியர் கருத்து. ௬௭

மன. இடையிற்சேர்க்கும் லோகபில்லையும் கோர்க்கும் கம்பியும் பலருத்திராக்க மின்சாரத்தை யொன்று சேர்த்தற்கும், சுரையோட்டிப்பில்லை, பட்டிக்கயிறு தனித்தனி மின்சாரத்தைப் பிரித்துச் சரீரத்தேற்றுதற்கும் உபயோகமாம். நாவறண்டிபேச எழாமலிருக்கும் ஜன்னிதோட முதலிய ரோகங்களுக்கு உருத்திராக்க முதலியவற்றை உரைத்து நாவிற்பூசில் நாவிலுள்ளவறட்சி முதலியது நீங்கி நாவரம்புகளிற் பலமேறி நாவுக்குயிருண்டாய்ப் பேசச் சக்தியுண்டாவது அனைவருமறிந்த வுண்மை. அஃதிதற்குச்சான்றும். இதற்குக் கண்டாவிழ்தமென்று பெயர். கண்டம்=மணி (=உருத்திராக்கமணி). அக்குமணி, கண்மணி, கண்டி, கண்டிகையென்றும் உருத்திராக்கத்துக்குப் பெயர்கள். உச்சி காது கண்டம் கழுத்து ஸ்கந்தம் புயம் மணிக்கட்டு இடை இவ்விடங்களில் உருத்திராக்கந் தரிக்கவிதித்தது அவ்வவ்விடங்களில் மின்சாரத்தை யேற்றிச் ஜீவமின்சாரத்தைப்பெருக்கிச் சரீரத்துக்குநன்மைபுரிதற்பொருட்டாம். கண்டத்தில் 3 - இடங்களில் அதிகமாய்த்தரிக்க விதித்தது ஆகாரஞ்செல்லும் வழியாதலால் ஆகாரசம்மந்தப் படுந்தோடங்களை ஒன்றின் பின்னொன்றாய்ச் சுத்திகரித்தற் பொருட்டு. உருத்திராக்கதாரிகளுக்குத் தொற்றுரோகம் பற்றாது. சிலர்க்குப் பற்றுவது விதிப்படிதாரண மின்மைமுதலிய விசேடகாரணங்களால். தாம்பிரவரணமும் கெட்டியும் கனமுமானவை மிக்க சத்துள்ளன.

மின்சாரமேற்றப்பட்ட லோக மோதிரம் பதக்கம் (Locket) முதலியன அங்கிலேயர் ஜர்மானியர் முதலியாரற் செய்யப்பட்டும் பெரும்பாலாரற் றரிக்கப்பட்டும் வருகின்றன. அவைகளிலுள்ளசத்து செயற்கையாதலற் சிறிது காலத்தில் நீங்கிப்போம். உருத்திராக்கம் இயற்கையில் சூக்கும மின்சாரமுடைய தாகையால் சத்து நீங்காது நிலைத்திருக்கும். ஆதலால் பலவிடங்களில் தொற்று ரோகங்கள் பிள்ளைப்பிணிகள் பற்றாது பலமதத்தினரும் குழந்தைகளுக்கு ஏகருத்திராக்க தாரணம் புரிகின்றனர். இஃது தேரை, கக்குவான், காமாலை என்ற நோய்களுக்குத் தேரை, புங்கங்காய், அழுக்கராக்கிழங்குகளை, கழுத்து அல்லது புயங்களில், தனியாயும் குளிசமாய்டியும் தரிப்பதும் அதனால் அந்நோய்கள் நிவிர்த்தியாவதும் போன்றது. ஆதலால்

